

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Liber septimus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

& combusti cinis lixium præbet summa tergen- di vi præditum. Hæc vero omnia sunt caloris. Iam quod succus eius lac coagulat iniectus, sunt qui dicant non fieri inæqualitate figurarum lactis quæ ab eo apprehendantur & conglutinentur elisis in superficiem læuibis ac rotundis: sed quod ob calorem, eliquet humoris instabiles & aquosas partes. Argumento etiam est id, quod inutilis succi dulcedo fit, quia potum facit pessimum. Non enim læue ab inæqualibus, sed frigidum & crudum à calore sistitur, & ad hoc sales faciunt, utpote calidi: repugnant autem isti reprehensioni & glutinationi, cum maxime natura ijs vim dissoluendi dederit. Spiritum igitur calidum, acrem, incidendi que vi præditum ficus emittit. isque incidit & concoquit carnem auis. Idem fit si frumenti aceruo imponatur, aut iuxta nitrum: calore id efficiente. Esse autem triticum calidum colligunt ex amphoris, quibus in tritico positis vinum celeriter consumitur.

PLVTARCHI SYMPOSIACON, id est, Coniualium disputationum, Liber septimus.

CITTI hominis atque humani dictum, Sossi Senecio, in ore habent Romani, quisquis ille fuit: qui cum aliquando solus cenasset, Se edisse isto die, non cenauisse pronunciauit. nimirum cenam semper indigere communitate quadam & amicitia quæ ei suauitatem pararet, sentiens. Euenus quidem ignem condimentorum suauissimum dixit, salem Homerus diuinum, plerique Gratiæ appellant, quod plurimis rebus admixtus gustui eas commodas, gratiosasque & iucundas reddat. Cœnæ autem & mensæ condimentum reuera diuinissimum est amicus præsens, familiarisve aut notus homo. non quod vna edit & bibit, sed propter communicationem colloquii: modo aliquod sit in vltro citroque dictis operæ precium: multis enim inanis inter pocula loquacitas prauos animi motus inijcit atque pervertit. Itaque in rem est non minus sermones quam amicos probare, quos ad cenam adhibeas. Estque hæc aliter sentiendum ac pronuntiandum, quam Lacedæmonijs placuit. si enim si adolescētem aut hospitem in Phiditia accepissent, foribus commonstratis, Hæc, aiebant, nullus egreditur sermo. Nos si nosmet condocfecerimus ad recte loquendū, licebit nostros sermones omnes apud quosvis homines efferre: quod eorum argumenta nihil habent impudicum, nihil maledicum, nihil malignum, nihil illiberale. Idque iudicare potest ex hisce exemplis, quorum hic liber decuriam septimam continet.

Ad eos qui Platonem reprehendunt, quod potum de ferri per pulmonem dixerit.

Questio I.

Estiuo tempore quidam vna bibentium versiculum illum qui omnibus in ore est, forte protulit:

A δὲ χαμόμηλον τε τῶν καπνῶν δάκρυι μέλιτα, καὶ κατακαυθέντες ἢ τὴν φερούσῃ κελύφῃ τὴν παρέχον ἄνθη. ταῦτα ὅτι πρὸς τὴν θερμότητα, καὶ τὴν πῆξιν ἐμποιοῦν τὸ γάλακτι τὸ ὄπῳ οἴονταί τινες. σκευήν δὲ ἀσπιδίου καὶ ἐπιπλέκοντα καὶ καλλώπια τῶν μὲν γάλακτος, ἐκθλιβομένων ἐπιπολής τῶν λείων καὶ πῶρων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ θερμότητος ἐκτίνοντα ἔργον δὲ ἀσύστον καὶ ὑδατῶδες. τεκμήριον δὲ καὶ τὸ ἀχρῆσον γλυκὺ εἶναι τὸ ὄπῳ, ἀλλὰ πομῆ φασκεύον. οὐ γὰρ τὸ λείον ὑπὸ τῆς σιλικῆς, ἀλλὰ τὸ ψυχρὸν ἔστι, καὶ ἀπεπλον ὑπὸ τῆς θερμότητος. καὶ πῶρος τὸ πῶρον σπυροῦσιν οἱ δὲ ἄλλοι. θερμοὶ γὰρ εἰσι. πῶρος δὲ τὴν λευκότητά τε καὶ πλοκίαν καὶ σιλικῆν ἀπὸ τῆς θερμότητος. ἀλλὰ τὸ ψυχρὸν ἔστι, καὶ ἀπεπλον ὑπὸ τῆς θερμότητος. καὶ πῶρος τὸ πῶρον σπυροῦσιν οἱ δὲ ἄλλοι. θερμοὶ γὰρ εἰσι. πῶρος δὲ τὴν λευκότητά τε καὶ πλοκίαν καὶ σιλικῆν ἀπὸ τῆς θερμότητος. ἀλλὰ τὸ ψυχρὸν ἔστι, καὶ ἀπεπλον ὑπὸ τῆς θερμότητος. καὶ πῶρος τὸ πῶρον σπυροῦσιν οἱ δὲ ἄλλοι. θερμοὶ γὰρ εἰσι. πῶρος δὲ τὴν λευκότητά τε καὶ πλοκίαν καὶ σιλικῆν ἀπὸ τῆς θερμότητος.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ἑβδόμον.

ΑΡΙΕΝΤΟΣ ἀνδρός, ὃ Σόσιε Σενηκίων, καὶ Φιλανδρόπου, λόγον ἔχοντος Ρωμαῖοι δὲ ἄσφοματος, ὅστις ἴω ὁ εἰπὼν, ἐπεὶ μόνος ἐδείπνησε, βεβρωκέναί, μὴ δὲ δειπνέναί, σήμερον ὡς τὸ δειπνοῦ κρινώναί, καὶ φιλοφροσυνῶν ἐφηδιώνουσαν Δαίει ποδόντος. Εὐννος μὲν γὰρ ἔλεγε τὸ πῶρον ἢ δισον εἶναι ἢ δισμῆ, καὶ τὸ ἄλλα θεῖον Ὀμηροῦ, οἱ δὲ πολλοὶ χεῖρας καλεῖσιν, ὅτι ἔτι τὰ πλῆστα μιν γυμνῶς, διαρμόσα τῆ γένει καὶ πῶρος φιλή ποίη καὶ χεῖρας μύρα. δειπνοῦ δὲ καὶ τραπεζῆς ἡδύτατον ὡς ἀληθῶς ἡδύσμα, φίλος δὲ παρὼν καὶ σιωπῆς καὶ γνέμης, οὐ τὰ σιωπαδῆν καὶ συμπαίην, ἀλλ' ὅτι λόγου μεταλαμβάνει καὶ μεταδίδωσιν, ἀπὸ γὰρ δὴ χρῆσιμον εἶναι καὶ πιθανὸν καὶ οἰκείον τοῖς λευκότησι. ἐπεὶ τὸς γὰρ πολλοὶς αἰ παρ' οἴνον ἀδολεχῆν ἀφροσύνας ἐμβόησοι πῶρος τὰ πῶρον, καὶ πῶρος ἀφροσύνας εἶναι, ὅταν ἀξίον ἔσται, μηδὲν ἦτον λόγους ἢ φίλους δεδοκιμασμένους τῶν ἀλαμβάνοντων τὰ δειπνα, τῶν αἰδίων ἢ Λακεδαιμόνιοι φρονοῦντες καὶ λέγοντες. ἐκείνοι μὲν γὰρ ὅτε νέον ἢ ξένον εἰς τὸ φιδίτιον τῶν ἀλάβωσι, τὰς θυρίδας δείξαστες, ταύτην (φασίν) εἶπον ἐξέρχεται λόγος. ἡμῶν δὲ εἰς αὐτοὺς χρῆσθαι λόγους σιωπῆσι μὲν πᾶσιν ἔσται καὶ πῶρος πᾶσιν ἔσται ἀλαγῶν, ἀλλὰ τὰ ὑποθέσεις μηδὲν ἀκρίβεις, μηδὲ βλάσφημιον. μηδὲ κακῆτες ἐχρούσας, μηδὲ ἀειλάθερον. ἔστι δὲ κρίνειν τοῖς ἀλαμβάνουσιν, ὡν τὴν ἑβδόμην δεκάδα τῆς περὶ τὸ βιβλίον.

Πρὸς τὸς ἐγκαλοῦντας Πλάτωνι τὸ ποτὸν εἶπὸν πῶρον ἀπὸ τῶν πλῶμονος δειπνῶν.

Πρόβλημα α΄.

Εἰς ἡθῆς ἡμῶν τῶν συμποτῶν ὡρα γέροντος τῆς τῆς πῶρος ἀπασιν ἀναφθέρξασθαι.

Τέτρε πλῦμονας οἶνω ὁ γὰρ ἄστρον περὶ τελέεται. καὶ Νικίας ὁ Νικοπολίτης ἰατρός, Οὐδέν (ἔφη) θαυμαστόν εἰ ποιητικῶς ἀπὸ Ἀλκαίου ἠγρόησεν ὁ καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος. καί τοι τὸ μὲν Ἀλκαίου δῆλως γέ πως ὑπορήσειν βροχίαις, ἀπολαύειν ἰκμάδος τὴν πλῦμονα, γειτνιαίνεταί τῳ σμάχῳ, καὶ ἀπὸ τούτου τέτρεσθαι πιθανόν ἐστίν· ὁ δὲ φιλόσοφος οὐτοσί τῳ φάσκει ἔφη γράψας διεξιέναι τὰ πολλὰ ἀπὸ τῶν πλῦμονος, ὅσα δὲ τοῖς πνευματώτοις ἀμύμων, ὅτι χεῖρῃσιν ὑπὸ αὐτοῦ πιθανῶς ἀπολέλοιπε. ὁ γὰρ ἀγνόημα μέγα. περὶ τὸν μὲν ὅτι τῆς ὑγρῆς ἔσφης πρὸς τὴν ξηρὴν ἀναγκάσαι ἐχούσης τὴν ἀνάμιξιν, εἰκὸς ἐστὶ τὸ αὐτὸν ἀμφοτέρωθεν ἀγνοεῖν ὑποκειόμενα τὴν σμάχον εἰς τὴν κέτω κελίῳ ἐνιδόντα μαλακὴν καὶ ἀβροχὸν ὁ σπῖον. ἔπειτα τὴν πλῦμονος λείου καὶ πύκνου πύκνωσιν γεροντός, πῶς ὁ σπῖον κικαίνει πινόμενον δῆφιτον διεξιεί, καὶ οὐκ ἐπίσταται, τοῦτο γὰρ Ἐρασίφρατος ὀρθῶς πρὸς αὐτὸν νύπορησε. καὶ μὲν ὅτι γε τῶν πλείων τῶν σώματος μορίων ὁ οὐ ἐνεκε τὰ λόγῳ μετῶν, καὶ πρὸς τὸ ἕκαστον ἢ φύσιν χρειαίαι πεποίηκε, βουλόμηνος, ὡς περὶ καὶ περὶ σπῖον φιλοσόφῳ, φρονεῖν οὐκ ἐπέδειξεν. ὁ τῆς ὀπιγλωπίδος ἔργον ἐπὶ τούτῳ τεταγμένον, ὅπως ἐπὶ τῆς κατὰ πόσει τῆς ἔσφης τὴν ξηρῆναι πύκνωσιν καὶ κωλύει παρεμπεσεῖν ὅτι οὐκ εἰς τὴν πλῦμονα. δεινὰς γὰρ ὑπὸ βήτης ἰσθῆ τεραχύνει καὶ χαράζει, ὅταν παρολιθῆ φερομένου τῶν πνέοντος. ἢ δὲ μέταυλος αὐτῆ κλίσην ἐπὶ ἀμφοτέρω λαμβάνουσα, φρεσὶ μὲν ὀπιπῶν τὰ σμάχῳ σπουδαίων καὶ πινόντων, τῆ ξηρῆναι, κατὰ τὸν πνέοντα τὴν δρόμον φυλάττουσα καὶ τὴν ἀναπνοῶν. Ἐπὶ τῶν (ἔφη) καὶ τῶν ἀβροχῶν πινόντων ἴσμεν, ὅτι τὰς κελίας ὑγροτέρας ἴσμεν τῶν ἀβροχῶν ἐφελκόμενον ὁ ὑγρὸν. ὡς γὰρ ἀπὸ εἰς κῆσιν ὑπὸ ῥύμης διεξιόν· ἐκείνο δὲ μᾶλλον ἐνδραχτεῖται τοῖς σπῖοις καὶ μαλακῶν, ὡς ἀναμίγνυσθαι καὶ πύκνωμένειν. οὐκ αἶψα ταῦτα σκεύεσθαι ἀφροσύμων δῆλως ἐπὶ τῆς κατὰ πόσει τῶν ὑγρῶν, ἀλλὰ συμπλεκόμενον ἢ μὲν ἀμὰ καὶ συμπύκνωσιν πινόντων ὁ σπῖον, ὅτι ὁ χῆμαπ τῶν ὑγρῶν χρομῶν, ὡς ἐλέγχετο Ἐρασίφρατος. ταῦτα τῶν Νικίου διεξιόντος, ὁ γραμματικῶς Πρωτογῆνης σκευεσθαι πρὸς τὸν Ὀμηρον ὅτι τῆς μὲν ἔσφης ὁ σμάχῳ ἀγνοεῖν ἐστὶ, τῶν δὲ πνέοντος βροχίαις, ὃν ἀσφάραξον ἐκάλουσι οἱ παλαιοί. δὲ καὶ τῶν μεγαλοφώνοις, ἐισφάραξον ἐπονομαζέειν εἰώθησιν. εἰπὼν οὖν ὅτι τῶν Ἐκπερος ὁ Ἀχιλλεύς ἤλασε λαχρῶν, ἵνα τε ψυχῆς ὠκιστος ὀλεθρος, οὐδὲ ἀρ' ἀσφάραξον, ὅταν φωνῆς ἴδῃσιν ὀχετὸν καὶ πνέοντος, τὴν δὲ λαχρῶν ἐπέδειξε. Ἰσοκράτης οὖν ἐπὶ τῶν λόγῳ σιωπῆς, ὁ Φλάργος εἶπεν, Οὕτως ὑφιστάμεθα τῶν Πλάτωνος ἐρήμιον ὀφλισκάνοντος. Οὐχ ἡμεῖς γε (ἔφη) ἐγὼ πρὸς τὸ μετὰ γὰρ ἅμα τῶν Πλάτωνι καὶ τῶν Ὀμηρον, ὅς τῳ σπῖον ἀποδέει τούτο ὑγρὸν ἀπελαύνει καὶ ἀποσφραξὸν τῆς ξηρῆναι, ὡς τε καὶ ὁ σπῖον ὁμοῦ σκευεσθαι ἐπὶ ταῦτα. Φάρυγος (γὰρ φησὶν) ἐξέαστο οἶνος, Ἰωμοί τ' αἰδρόμοι. χροῖς εἰ μὴ τὴν κλωπα φησὶς, ὡς περὶ ὀφθαλμῶν ἐχθρῶν, καὶ πόρον ἔσφης καὶ φωνῆς τὸ αὐτόν. ἢ τὴν Φάρυγα φησὶ σμάχῳ εἰρησθαι, καὶ μὴ βροχίαις, ὡς περὶ ὑπὸ πύκνωσιν καὶ παλαιῶν καὶ νῦν ὠνόμασθαι. ταῦτα ἔκ' ἀπείρα μῦθων ἀλλ' ὑπὸ τῶν δῆλως ἐπὶ τῶν ἀγρόων ἐπὶ μῦθους γε τῶν Πλάτωνι πολλοὶ τε καὶ ἀγαθοὶ παρῆσιν.

A Pulmones madefac, astrum etenim nunc oritur, mero. Tum Nicias Nicopolita medicus: Mirum non est, inquit, ab Alcæo homine poetice dedito ignorantum fuisse, quod etiam Platonem fefellerit. Quamquam Alcæus quidem defendi utcunque potest. nam probabile est pulmonem stomacho vicinum liquore etiam frui, eoque rigari. Plato autem ita diferte scribens potum per pulmonem transire, etiam ijs qui ad defendendum ipsum animo sunt promptissimo, nullam verisimilis rationis occasionem reliquit. Error enim magnus est. Primum quia necesse est humidum nutrimentum cum sicco permisceri, probabile est ambobus commune vas subijci stomachum, qui cibum mollem & madefactum in ventrem didat inferiorem. Deinde cum pulmo vndiquaque levis sit & densus, quomodo farina cum portione hausta exhibit, & non in eo retinebitur? nam & hoc unum est de ijs quæ aduersus Platonem Erasistratus recte obiecit. Iam cum in plerisque partibus corporis finis & usus consideretur à philosopho, ad quem à natura sit factum unumquodque: etiam lingule, quæ epiglottis dicitur, perpendenda fuit utilitas. Non enim supervacanea est: sed eo collocata, ut interim dum deglutitur alimentum, asperam arteriam constringens, obstat ne quid omnino in pulmonem incidat. nam si quid illabatur, id tussi vehementem facit asperitatem & lancinationem. Proinde epiglottis ianuæ instar intergerinæ in utranque partem inclinari se sinens, loquentibus nobis stomacho incidit, edentibus aut bibentibus arteriæ, mundum spiritui cursum respirationemq; seruans. Porro qui sensim bibunt, eorum scimus humidiores esse ventres quam qui confertim humorem hauriunt. hic enim potus recta in vesicam impetu transit: apud illos diutius inhaeret cibus, eosque emollit, ut permisceatur & maneat. quod neutiquam eueniret, si humor statim inter hauriendum secerneretur. Sed nos complectimur, simulq; cum cibo eum in ventrem demittimus: & ut Erasistratus dixit, liquore tanquam vehiculo sicci nutrimenti utimur. Hæc Nicia locuto, Protogenes grammaticus: omnium, ait, primus Homerus animaduertit cibi vas esse stomachum, potus autem asperam arteriam, quæ bronchus, & antiquis aspharagus dicitur: vnde & vocalibus hominibus erispharagorum appellatio obtigit. Nam cum dixisset quomodo Hectoris Achilles hasta petierit

Fauces, accelerant ubi valde vulnera mortem:

E addit, Non tamen aspharagum simul abscidit, -- canalem nimirum spiritus

Sub hæc orto silentio Florus: itane, inquit, Platonem deserto vadimonio reum peragi sinemus? Nequaquam verò, inquam ego: ne damnari vna cum Platone sinamus Homerum. Hic enim tantum abest ut humorem ab arteria auertat, ut cibum quoque etiam vna iniiciat.

Ille eructat per fauces frustra cruento

Mixta mero, --

nisi vel hoc dicere quis sustineat, Cyclopi ut oculū, fita etiā meatū nutrimenti fuisse vnicū: aut faucium vocabulū, quæ est pharynx Homeri, omnibus & priscis & recentioribus pro arteria accipientibus, nos ad stomachum detorquebimus. Atque hæc non inopia testium, sed veritatis studio adduxi impulsus. Etenim testes Plato cū multos, tū praeclaros habet.

Omitte enim (si lubet) Eupolin, qui in Colacibus seu Parasitis ita dixit:

Potare iussit Protagoras, ut Sirii

Pulmonem habeat sub ortum ardentis humidum.

omitte etiam elegantem Eratosthenem, qui scripsit,

Dulci pulmones irriguusque mero.

Euripides quidem liquido ostendit se acutius non-nihil Erasistrato vidisse, his verbis,

Vinum canales per pulmonis transiens.

Vidit nimirum pulmonem cavernas habere, & pertusum esse meatibus, per quos humor permeet. Non enim spiritus opus habuit meatibus quibus educeretur: sed propter humorem & quæ vna cum eo illabuntur, coli instar foraminibus multis est apertus pulmo. Neque minus, mi homo, pulmoni convenit quam stomacho, vna eijcere polentam aut farinam. Non enim stomachus noster est, ut quidam opinantur, lævis & lubricus: sed asperitates habet, quibus probabile est cū incidūt tenuia & exilia, adhærescere ea, & non deglutiri. Sed neq; hoc dici, neq; illud commode potest. Nullis enim verbis exprimi potest nature in obeundis actionibus suis industria. neque dicendo digne explicari potest eius instrumentorum solertia, spiritus inquam & caloris. Porro autem testem Platoni cito Philistionem Locrensem, per vetustum hominem, qui vestra arte magnā sibi gloriam paravit: atque Dioxippum. ij enim nō aliam viam ab ore enarrant, quam quæ est à Platone indicata. Neque verò illam tanto honore dignatam epiglottidem ignoravit Dioxippus. sed ad eam ait humorem in deglutendo fecerni, in arteriamque delabi, devolvente se in stomachum cibo. & in arteriam sane esculentorum nihil incidere: stomachum vna cum sicco nutrimento etiam aliquam humidi partem admixtam excipere. Est vero hoc probabile. Nam epiglottidem ait arteriæ præpositam esse veluti sepimentum & penu, ut sensim paulatimque potum percolet, ne subito confertimve infusus spiritum opprimat aut turbet. Itaque etiam aves carent epiglottide. non enim hauriunt aut lambunt potum, sed rostris immerfis paulatim eum in arteriam dimittunt atque sic eam rigant. Enimvero testium satis est. Platonis dicto primum ipse fidem conciliat sensus. nam arteria vulnerata non deglutitur humor, sed veluti canali rupto foras erumpere, & tanquam per fistulam proflire cernitur: quantumvis integro interim illa quoque stomacho. Id quoque omnes novimus, affectionibus circa pulmonem comitari ardentissimam sitim, ob siccitatem aut calore aliamve causam vna cum inflammatione appetitum ingenerantem. Evidentius etiam hoc est indicium, quod animalia vel nullum vel admodum parvum habentia pulmonem, omnino potu non indigent, neque eum expetunt. eo quod certis partibus innata est humiditatis appetentia, quæ vero partibus ijs carent, neque vsus eius est, neq; cupido. Deniq; videbitur vesica frustra esse data. Nam si stomachus vna cum cibo potum excipit, inq; ventrem demittit: nullo peculiari opus erit meatu alimento sicco, sufficietq; vnus communis ambobus per idē foramen eandem in sententiam convectis. Nunc seorsim vesica est, seorsim intestina: quod nutrimentorum alterum à pulmone, alterū à stomacho pergit,

της υγρας υφης, αλλά εις αρχι και κρινος, ως αρ διδαγος αμφοτεροις εις ταυτο δια ταυτο εις κρημιζομενοις. νυν δ, χωρις μη η κυστις γερνε, χωρις δ ο εντερον: οτι ο μη εν τα πλυμονος βαδιζα, ο ο εν τα σωμαχου,

A Εύπολιον μὲν γὰρ (εἰ βούλη) πάρες ἐν Κολάξι ἐπίπνιτα, Πίνην γὰρ ὁ Πρωταγόρας ἐκέλευεν, ἵνα αὐτὸ τὸ κρινὸς τὸ πλυμονέκλυρον φορῆ. πάρες δὲ καὶ τὸ κρημὸν Ἐρατοσθένει λέγοντα, Καὶ βαθὺν ἀκρήτω πνύμονα τεχνόμενος. Εὐειπίδης δὲ Ἐφώδης δὴπου λέγων, Οἶνος περὰ σπας πλυμονίων διαρροάς, δὴ λόγος ἐστὶν Ἐραστράτου βλέπων ἡ ὀξύτερον. εἶδε γὰρ ὅτι σπασίας ὁ πλυμων ἐστὶ, καὶ πόσις κατατέθηται, δι' ὧν δὲ ὑγρὸν διήσιν. οὐ γὰρ δὲ πνύμα πύρων εἰδέτο αὐτὸς πλὴν Ἐρατοσθένει, ἀλλ' ἕνεκα τῶν ὑγρῶν καὶ τῶν τοῖς ὑγρῶσι συμπαρολιωσαμένων γέροντι ἠθμοειδῆς καὶ πολυπόρου.

B καὶ ἐστὲν ἠθῶν ὡ μακάρε ταῖ πλυμονι παροσθικόν ἐστὶν ἢ ταῖ σωμαχῶ σπασειδιδόνα δὲ δῆφιτον καὶ δὲ κρημνον. οὐδὲ γὰρ ὁ σωμαχος ἡμῶν λείος, ὡς ἕνας, ἐστὲν ὀλιωθῆς, ἀλλὰ ἐστὶν τεραχύντας, αἷς εἰκὸς ἐστὶ ταῖ λεπτὰ καὶ μικρὰ περιπίπνιτα καὶ παροσθόμια διαφύχην πλὴν κατάπνιτον. ἀλλ' οὐτε τῶτο λέγον, οὐτε ἐκείνο καλῶς ἔχον ἐστὶν. ἢ γὰρ φύσις οὐκ ἐφικτὸν ἐστὶ ταῖ λόγῳ δὲ αὐτῶ ἐνεργείας δὲ μήχανον οὐδ' ἐστὶ τῶν ὀργάνων αὐτῆς πλὴν ἀκρίβειαν οἷς χρῆται (λέγων δὲ πνύμα, καὶ δὲ θερμόν) ἀξίως διελεῖν. ἐπὶ δὲ τῶν μῦτρων ταῖ Πλάτωνι παροσκαλο-

C καὶ Φιλιστιώνα τε τὸ Λοκρὸν, δὲ μάλα παλαιὸν ἀνδρα, καὶ λαμπαρὸν ἀπὸ τῆς τέχνης ὑμῶν γυρόμενον, καὶ ἱπποκράτη. οὗτοι γὰρ οὐχ ἐπέραν ὁδὸν ἀλλ' ἠὲ Πλάτων ἐφρησθῆναι τῶ σώματος. ἢ γε μὴν πολυτίμητος ἐπιγλωττῆς οὐκ ἔλαθε τὸ Διοξίππων, ἀλλὰ αὐτὸ αὐτῶ φησὶ δὲ ὑγρὸν ἐν τῇ κατὰ πόσει διακρινόμενον, εἰς πλὴν ἄρτην εἰς ἐπιρρῆν, δὲ ὅ σπῆον εἰς τὸ σωμαχον ἐπικυλινοειδῶν. καὶ τῇ μὲν ἄρτην τῶν ἐδωδόμενον μηδὲν παρεμπόσειν, τὸ δὲ σωμαχον, ἀμα τῇ ξηρῶ ὑφῆ καὶ τῆς ὑγρας ἀμα μινύμενον ἢ μέγρος ὑποδέχεται. πιθανὸν γὰρ ἐστὶ πλὴν μὲν γὰρ ὑπογλωττίδα τῆς ἄρτην παροσκαλοῦσα διαφύχην καὶ σπασίον, ὅπως ἀδέμα καὶ κατ' ὀλίγον διηθῆται δὲ ποτὸν, ἀλλὰ μὴ τεραχύντας ἀδερῶν ἐπιτραγκτὸν ἀποβιάζηται δὲ πνύμα καὶ διαφύχην. δὲ τοῖς ὀρμισιν οὐ γέροντι ἐπιγλωττῆς οὐδ' ἐστὶν. ἐστὲν γὰρ αὐτῶντες ἐστὲν ἀποσπῶντες, ἀλλὰ βάσπῶντες, κατ' ὀλίγον διέντες δὲ ποτὸν, ἢ συχῆ πλὴν ἄρτην διανοῖσι καὶ τέθοισι. μῦτρων μὲν οὖν ἀλλῶ: ὅ δὲ λόγος ταῖ Πλάτωνι παροσθῶν ἐκ τῆς ἀσθῆπως ἐχθρῶ πῆσιν. τῆς γὰρ ἄρτην βωλείσης, οὐ κατὰ πῆσιν δὲ ὑγρὸν, ἀλλ' ὡς ἀρ ὀχετὸν διακρῆντος, ἐκ πῆσιν ἔξω καὶ

D ἀποκροῦνίζον ὄρεται, καὶ ἀρ ὑγροῦς καὶ ἀκεραίου τῶ σωμαχου μύροντος. ἐπεὶ πῆσιν ἴσμεν ὅτι τοῖς αὐτοῖς πλυμονικῶσι πάθει δῖφος ἐπέται αὐτοφλεγέστων ὑπο ξηρῶτος ἢ θερμότητος, ἢ ἵνος ἀκῆς αἰτίας, ἀμα τῇ φλεγμονῇ πλὴν ὀρεξιν ἐμποιοῦσης. ὅ δὲ αὐτοῦ μείζον ἐστὶ τεκμήριον, ὅσοις πλυμων οὐκ ἐμπεφουκε τῶ ζώων, ἢ σφόδρα μικρὸς ἐμπεφουκε, ταῦτα οὐδεὶς ποτὸν ὑποδέχεται, ἐστὲν ὀρέγεται, ἀλλὰ δὲ τῶν μολίων ἐκαστῶ σῶματον ὑποάρχην πλὴν αὐτῶ δὲ ὑγρὸν ἐπιθυμῶν. οἷς δὲ οὐκ ἐστὶ μόλια, μηδὲ χρεῖ-

E αι παρείνα, μηδὲ παροθυμῶν τῆς δι' αὐτῶ ἐνεργείας, ὀλλως δὲ δόξῃ μάττω ἢ κυστις γερνεῖναι τοῖς ἔρσιον. εἰ γὰρ ὁ σωμαχος ἀμα ταῖ σπῆα δὲ ποτὸν αἰα λαμβάνει, καὶ τῇ κρημῶν παροσθῶσιν, οὐδὲν ἰδίου πόρου δεῖται δὲ αὐτοῖς ἡμα

F

Διακρινόμενον δ' ἄλλοι τὴν κατάποσιν ὄθεν οὐδ' ὀπιφάνει
 ὡς ὄχρῳ τῆς ξηροῦ περιττώματος ὁστέν, οὔτε χροῶν παρθεσι-
 χῆς, οὔτε ὁσμῆς παρθεσιχῆς. καὶ τοὶ φύσιν εἶχεν, αἰαμιγνύμε-
 νον ἐν τῇ κελίᾳ ἐν ἀσπιδόμυρον, ἀναπίμπλασθ' ἢ ἐκείνου
 ποιότητων, καὶ μὴ κατὰ ἄρῳ οὕτως ἀπαθεῖσθαι καὶ ἀχρηστον.
 Ἄλλ' ὁστέν λίθος ἐν κελίᾳ πῶποτε σιωπῆσθαι καὶ τοὶ λόγον εἶ-
 χε, μηδὲν ἤτιον ἢ ἐν κύσει σιωπῆσθαι καὶ πῆγνυσθαι τὸ ὄχρῳ,
 εἴτε εἰς κελίαν ἐχάρη Διὰ σμάχου ποδῶ τὸ πινόμενον. Ἄλλα
 εἰκοιεν ὁ μὲν σμάχος ἐκ τῆς ζήτησιος δ' ἄλλοι ἐλκων τῆ πα-
 ρεδόλουτος ὄχρῳ τὸ ἰχθυῶν καὶ τὸ μέτερον, ἀποχρῆσθαι παρθε-
 μάλαξιν καὶ χύλωσιν τῆς φῆς. ἀλλ' ἄλλοι ὄχρῳ περιττώμα-
 ποδῶν ὅ τ' πλῆθυσιν, ὡς ἀφ' εἰ τὸ πῶμα, καὶ τὸ ὄχρῳ δὲ αὐτῶ
 Δι' ἀνέμωσιν τοῖς δεομένοις, τὸ λοιπὸν ἐκκρίνῃ εἰς τὴν κύσιν. εἰ-
 χετα γὰρ μακρῶ ταῦτα μάλλον ἐκείνων. τὸ δ' ἀληθὲς ἴσως ἀλη-
 πῆτον ἐν γὰρ τοῖσι καὶ ὁστέν ἐδὲ παρθεσι φιλόσοφον δόξῃ τε καὶ δυ-
 νάμει παρθεσι οὕτως ἀπαθεῖσθαι ἀσπιδόμυρον παρθεσι σμάχου
 ἀδ' ἄλλοι, καὶ ἰσασύτῳ ἀπολογίαι ἔχοντες ἐν τῇ Πλατωνί-
 καὶ σιωπῆσθαι.

Τίς ὁ παρθεσι Πλάτωνι κερασόλος, καὶ Δι' ἡ τῶν παρθε-
 μάτων ἀτερέμονα γίνεται τῶν παρθεσι πῶμα-
 τα τοῖς κέραι τῶν βοῶν.

Πρόβλημα β'.

Ὁ Λεγόμενος κερασόλος καὶ ἀτερέμων, ζήτησιν αἰεὶ
 παρθεσι, οὐχ ὅσπερ εἶη (δὴλον γὰρ ὡς ὅτι τῶν παρθε-
 μάτων τῶν παρθεσι πῶμα τοῖς τῶν βοῶν κέραι ἀτερέ-
 μονα τὴν καρπὸν ἐκφύει νομίζοντες, οὕτως τὴν αὐτὰ δὴ καὶ
 σκληρὸν ἀδερπὸν ἐκ μεταφορῆς κερασόλον καὶ ἀτε-
 ερέμονα παρθεσι γάρβου) ἄλλα παρθεσι αὐτῆς διηπορεῖτο τῆς
 αἰτίας καθ' ἡν τῆτο παρθεσι τῶν παρθεσι πῶμα τοῖς κέραι
 τῶν βοῶν παρθεσι, καὶ πολλάκις ἀπειπάμεθα τοῖς φί-
 λοις οὐχ ἠκίσα. Θεοφράστου δ' ἀντιπρόμυρον τὸ λόγον ἐν
 οἷς πολλὰ σωμαγῆγε καὶ ἰσόρησε τῶν τῶν αἰτίαν ἀνδρε-
 τον ἡμῶν ἔχοντων, οἷος ὅστιν ὁ τῶν ἀλεκοειδῶν, ὅτῳ τέκωσι,
 παρθεσι καρφισμός· ἢ τε καταπίνουσα φώκη τῶν πίτῳ ἀνα-
 λισχυμένη καὶ τὸ καπρυατόμυρον ὑπὸ τῶν ἐλάφων κέραι
 καὶ τὸ ἠρύκτιον, ὁ μίας ἀγρῆς εἰς τὸ σῶμα λαβούσης, ἀπὸν ἐ-
 φίσταται τὸ ἀπόλιον. ἐν τῆτοις γὰρ καὶ τῶν κερασόλων τῶν
 παρθεσι μάτων παρθεσι παρθεσι πῶμα πῶμα ἔχον ὅτι γίνεται,
 τῶν δ' αἰτίαι ἔχον ἀπορον, ἢ παρθεσι χάλεπον. ἄλλ' ἐν γὰρ Δέλ-
 φοῖς παρθεσι δειπνον ἐπέθεντο ἴνες ἡμῶν τῶν ἐταίρων, ὡς οὐ
 μόνον Γαστρός ἀπὸ πλείης βουλήν καὶ μῆτιν ἀμείνω γνο-
 μῆν, ἀλλὰ καὶ τῶν ζήτησις πολὺ παρθεσι μότερας, καὶ
 δραστερας τῶν ἀποφάσας τῶν οἴνου ποιοδντες, ἀξιοδντες
 εἰπεῖν τῶν παρθεσι λήματος. εἶχον μὲν οὖν ζηνοόμε-
 νος, οὐ φαύλοις σιωπῆσθαι, Εὐθύδημον τὴν σιωπῆσθαι καὶ
 Παρθεσι κλέα τὴν γαμβρῶν, ὁστέν ὀλίγα τοιαῦτα τῶν ἀπὸ γεωρ-
 γίας καὶ κληγίας παρθεσι φέρουσας. οἷς ἐδόκει τὸ παρθεσι τὴν χάλε-
 ζῶν εἶη) τῶν ὑπὸ χάλεζοφυλάκων αἵματι ἀσπιδό-
 χης ἢ ρακίσις γωακείσις ἀπὸ βρομῶν καὶ τὸ τῶν ἀ-
 ρείων ἐμνεῶν, ἀ τῶν ἡμέρις παρθεσι ἀσπιδόμυρον σιωπῆσθαι ἀπορ-
 ρῆν, ὁστέν εἰ τὴν καρπὸν, ἀλλὰ σιωπῆσθαι καὶ σιωπῆσθαι πῶμα καὶ
 τὸ τῶν ἐλάφοις ἀμυρῶν ἀφίεμαι, τῶν δ' ὄσ, γλυκὺ τὸ δά-
 κρυον, ἀξιοδντες. Ἄλλ' εἰαί τῶν, ἔφη, ζήτησις, ὁ Εὐθύδημος αὐτῶν δεήσει σε καὶ παρθεσι τῶν σελίνου καὶ παρθεσι τῶν κυ-
 μίνου διδοῖναι λόγον, ὡν τὸ μὲν ἐν τῶν βλάστανῶν κατὰ παρθεσι πῶμα καὶ σιωπῆσθαι οἴοντα βέλπιον αὐξάνεσθαι,

A ipsa in deglutitione seiuكتورorum. Inde est, quod in
 excremento humido nihil visitur sicci simile vel co-
 lore vel odore. atqui natura ferebat, ut si in ventre
 cum eo comisceretur, qualitatibus etiam eius im-
 bueretur, neq; purum & incontaminatum fecer-
 netur. Sed ne lapis quidem vnquam in ventriculo
 concreuit: at vero rationi erat consentaneum, non
 minus ibi quam in vesica humorem cogi ac concre-
 scere, si omnis potus per stomachum eo ferretur.
 Enimvero apparet stomachum de humore per ar-
 teriam praterlabente statim attrahere, quantum
 sufficit ad mediocriter emolliendum, inq; succum
 B conuertendum nutrimentum. itaq; nullum humi-
 dum is recrementum facit. pulmones autē, quan-
 do ē potu spiritum & humorem quibus debuit par-
 tibus distribuerunt, reliquum in vesicam excerne-
 re. Hæc certe multo sunt illis probabiliora. Veritas
 ipsa in talibus rebus fortassis comprehendi non po-
 test. neque decuit tam contumaciter impetere phi-
 losophorum gloria & facultate principem, Platonī-
 corum in scriptorum relectione, ob rem obscurem,
 totq; disputationibus expositam.

Quid sit apud Platonem Kerasbolos, & cur semina quæ in
 boum incidere cornua, incoctibilia & dura fiant.

Questio secunda.

Semper quærendi materiam præbuerunt Keras-
 bolus & Ateramon. non quid significarent, (li-
 quet enim ea semina quæ in boum cornua incide-
 runt, fructum edere durum & incoctum creditum
 fuisse: atq; inde vocabulo translato hominem præ-
 fractum atq; contumacem ateramona & Kerasbo-
 lon dictum.) sed de ipsa causa dubitatum fuit, cur
 hoc feminibus in boum cornua incidentibus acci-
 deret. Ego sæpe denegavi amicis causæ inventio-
 nem: maxime quod eam inveniri non posse Theo-
 phrastus innuisset, cum multis collectis, quorum
 nos causæ fugerent, inveniriq; non possent, quod
 genus sunt quod gallina postquam ovum edidit, fe-
 stuca adhibita sese lustrat: quod vitulus marinus
 coagulum suum deglutit: cervus cornu suum defo-
 dit: eryngium si vna caprarum id in os sumat, vni-
 uersum gregem sistit.) etiam illam de Kerasbolo ad-
 iunxisset quæstionem vbi res quidem creditur, sed
 causa aut neutiquam potest, aut difficilime inveni-
 ri. At enim Delphis in cœna fodalium quidam me
 compellarunt: dicentes non modo

Consilium melius iam repleta incidere aluo,
 sed etiam ad respondendū de propositis quæstioni-
 bus à vino nos reddi multo quàm aliàs alacriores &
 audaciores: ideoq; poscentes ut de proposita re ali-
 quid pronunciarer, ego cum id denegarē, ad stipu-
 latores habui non viles, Euthydemū sacerdotij col-
 legam mihi, & Patroclē ad finem: qui non pauca id
 genus ex agricultura & venatione proferebāt. qua-
 le est quod grādo ab ijs qui ei obseruandę sunt præ-
 facti sanguine talpæ, vel centonibus muliebribus
 avertitur. quod fructus caprifici syluestris alligatus
 hortensū scui, non finit fructum huius defluere,
 sed continet atque vna maturat. quod ceruas, vbi
 capiuntur, salsam lacrymam, apros dulcem emitte-
 re est deprehensum. De quibus si inquisitionē susci-
 pias, illico Euthydemus abs te postulabit rationem
 de apio & cumino. quorū illud inter germinandum
 si calcetur & conteratur, aiunt melius augetur,

hoc si ferant diris imprecationibus & convicijs adhibitis. Hæc cum Florus risum iocumq; putaret, de istis autem non debere causæ tanquam incomprehensibilis investigationem omitti: reperi, inquam, medicamentum, quo vsus hunc adducas ut aduersus nos dicat: ut tu quoq; soluas quædam proposito- rum. Videtur mihi frigus istam indomitam rigidi- tatem (quod est ateramon) tritico & leguminibus ingenerare, comprimens & cogens habitum vsq; ad duriciem. calor autem dissolubiles res, mollesq; redigit. Itaque non recte contra Homerum hoc à quibusdam dicitur,

--non tellus fruges, sed suggerit annus.

Nam quæ loca calorem habent natura insitum, temperiem aere mitem præbente, molliores effe- runt fruges. Ergo quæ à manu statim in terram per- veniunt semina, ea penetrantia fouentur, ac magis dum occultantur, calore ac humore terre fruuntur. Quæ vero in boum impingunt cornua, ea non po- tiuntur illa, quam Hesiodus optimam vocat, positus commoditate: sed delabentia & loco suo aberran- tia, iactata magis quam fata videntur. proinde aut frigoribus plane corrumpuntur, aut his eorum in nudas incidētibus tunicas rigida, exsucca, & ligno- sa redduntur. Vides nimirum lapidum quoq; & li- gnorum partes terra contentas atq; stirpes mollior- es ijs conferuari à tepiditate soli, quam sint quæ eminent. itaq; etiam fabri lapides operi habiles de- fodiunt sub terram, tanquam maturandos & co- quendos à calore: qui sub dio nudiq; iacent: frigore rigidi & intractabiles rediguntur, operisq; resistunt. Fructus quoq; etiam si in area maneant diutius sub dio & nudi, magis ferunt dirigescere, quam qui sta- tim conduntur. sæpenumero etiam ventus venti- lantibus superveniens, frigore suo fruges præduras efficit. quod Philippis Macedonica vrbe aiunt eve- nisse. reconditis palea opitulatur. Mirari autem non debemus, si audiamus agricolas narrare, de duobus contiguis sulcis alterum incoctibilem fructum fer- re. & quod maximum est fabarum alias alium gi- gnere fatu suo fetum. nimirum quod alijs plus, alijs minus spiritus frigidi vel aquæ incidit.

Cur vini medium, olei summum, mellis imum sit optimum.

Quæstio tertia.

DEridebat focer noster Alexion Hesiodum, qui è summo & imo dolio iuberet vinum bibere, medio parcere, quod ibi vinum esset optimum. Quis enim ignorat, aiebat, vini medium, olei sum- mum, mellis infimum esse optimum? at Hesiodus nos vult omisso quod in dolij medio est vino ex- pectare donec dolio deficiente vinum deterius fiat. His dictis valere iusso Hesiodo se contulerunt ad causam diuersitatis inquirendam. Ac de melle quidem ratio non multum nobis exhibuit negocij: cum nemo fere nesciat id quod leuissimum est, ob raritatem esse leuissimum: densa ob grauitatem sub- sidere. atque etiam si vas subuertat, tamen rursus exiguo tempore vtrumque suum locum occupaue- rit, graui se demergente, leui ad superficiem effe- rente. Nec de vino quidē probabilia defuerunt ar- gumenta. Primum vis eius calor cum sit, consenta- neum est eum maxime in medium cōduci, idq; ibi optimū conseruare, deinde quod in fundo est, face- vitari: quod in summo, ab aere vicino corrumpi.

τον μὲν γὰρ ἡ δυνάμις αὐτῆς, θερμότης οὖσα, πρὸς τὸ μέσον διλόγως δοκεῖ συνηθῆσαι μέλιτα. καὶ τὸ τοιαῦτα βέλτιστον ἔπειτα, τὸ μὲν καὶ τὸ ἀπὸ τῆς τρύγα φαλλόν ἐστι, τὸ δὲ ἄλλο ἐπιπολῆς, τὸ ἀέρος φτερίσθαι πλησιάζοντος.

A τὸ κατὰ φύσιν ἀπὸ τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ὕδατος ἐπιπολῆσαι. ἐπεὶ τὸ τῆς τοῦ μὲν οὐρανῶν ἀέρος ὡς ἀπὸ τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ὕδατος ἐπιπολῆσαι, ἐκείνων τὸ ὅσον ἀπὸ τῆς αἰτίας ὡς ἀπὸ τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ὕδατος ἐπιπολῆσαι. Ἐξ ὧν καὶ (ἐφῆν) φάρμακον, ὡς πρὸς τὸ λόγον ἐφ' ἡμᾶς πρὸς τὸ ἀέρος, ἵνα καὶ σὺ ἀφ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἀέρος ἐπιπολῆσαι. δοκεῖ δὲ μοι ἡ ψυχρότης τὸ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι τοῖς τε πυροῖς, καὶ τοῖς χόρσοις, πικρὰ καὶ πηχυνούσα τ' ἐστίν, ἀλλὰ σκληρότης: ἢ τὸ θερμότης, ἀλλὰ ἑλκυστικὸν καὶ μαλακόν. ὅθεν ὅσα ὀρθῶς, οἱ λέγοντες, -έτος φέρει οὐχὶ δέουσα, τὰ κατὰ τὸ μήρου λέγουσι. τὰ γὰρ ἐν τῷ ἀέρος φύσει χρεῖα, καὶ σὺν ἀέρος τὸ ἀέρος ἐκιδόντος.

B ἐκ φέρει μαλακώτερος τὸς καρποῖς: ὅσα τὸν ἐκ τῆς χρεῖας ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι ἐπιπολῆσαι, ἐπιπολῆσαι καὶ λοχλοῦμα τῆς κρύψης, μάλλον ἀπολαίει τῆς ἐν τῇ γῆ θερμότητος καὶ ὑγρότητος. τὰ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι τοῖς κέρασιν τὸ βοῶν, καὶ τὸ χυμὸς τῆς δέξης κατὰ τὸ αἰόδον ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ἀλλὰ σφαιροῦμα καὶ παρολιθαίνοντα, ῥιπτοῦμα οἰς μάλλον ἢ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι. ὅθεν ἡ φτερίσθαι αὐτὰ πηχυνούσα ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι, ἢ δὲ τῆς καὶ ἀχρῆ καὶ ξυ- λῶδη τοῖς χυμοῖς ἐπιπολῆσαι ποιούσιν. ὅθεν γὰρ ὅτι καὶ τὸ λίθων τὰ ἐγγύα καὶ ζώφυτα μέρη μαλακώτερα τ'

C ἐπιπολῆσαι ἢ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι. δὲ καὶ κατὰ φύσιν οἱ τεχνῆται τὸς ἐργασίμοις λίθοις, ὡς κατὰ τὸ πεπαισθητοῦ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι: οἱ τὸ ὑπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι καὶ δὲ μεταβλητοὶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι τοῖς ἐργοῖς. τὸς τὸ καρποῖς, καὶ ὅτι τὸ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι πλείω χρεῖον ἢ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι, μάλλον ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι λέγουσι τὸ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι. ἐπὶ αὐτῶν τὸ καὶ πηχυνούσα ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι ἐπιπολῆσαι ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι, ὡς κατὰ τὸ Φιλίπ- πους τῆς Μακεδονίας ἱστοροῦσι: τοῖς τὸ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι. οὐ δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι τὸ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι καὶ δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι.

D αὐτῶν τῶν ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι, ἢ μὲν ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι ἐκ φέρει τοῖς καρποῖς: καὶ ὁ μέγιστον ἐστὶ, τὸ κατὰ μου τὸ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι, οἱ μὲν τοῖς, οἱ τὸ τοῖς, δηλονότι τοῖς μὲν ἢ τῶν, τοῖς τὸ μάλλον ἢ πηχυνούσα ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι ἢ ὕδατος.

Διὰ τὸ τῶν μὲν οἴνου τὸ μέσον, τὸ τὸ ἐλάου τὸ ἐπὶ μῶ, τὸ τὸ μέλιτος τὸ κατὰ γίνεται βέλτιον.

Γρόβλημα γ.

A Λεξίων ὁ πεντηεὶς κατεγέλα τὸ Ησίοδου παρανομι- ῶς, δὲ τῶν μὲν πῆτου καὶ λήγντος ἐμφερῆς, μεασ- ῆ τὸ φεῖδεται. ὅπου τὸ χρεῖστον οἰνωεῖον ἐστὶ. ἴς γὰρ (ἐφῆν) ὅσα οἶδεν ὅτι τῶν μὲν οἴνου τὸ μέσον γίνεται βέλτιστον, τὸ τὸ ἐλάου τὸ ἀπὸ τοῦ ἀέρος, τὸ τὸ κατὰ τῶν μὲν τὸ τὸ ἐλάου ἐκείλθε τὸ ἐκ μὲν οἴνον, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι πρὸς τὸ χρεῖστον, ἀπὸ τοῦ ἀέρος τὸ πῆτου ἡμορῶν. ῥηθέντων τὸ πούτων, χρεῖστον εἶσαντες τὸ Ησίοδον, ὅτι τὸ χρεῖστον τῆς αἰτίας τῶν ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι. ὁ μὲν οὖν τὸ μέλιτος λόγος οὐ πᾶν πολλὰ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι ἡμῖν, πηχυνούσα, ὡς ἔπος εἶπεν, ἐπιπολῆσαι ὅτι τὸ χρεῖστον, ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι, τὸ τὸ πηχυνούσα καὶ συνηθῆσαι, ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι τὰ λοιπῶ. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι ὀλίγα χρεῖστα τῶν ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι ἐκείτηρον ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι χρεῖστον, τὸ μὲν κατὰ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι, τὸ δὲ ἐπιπολῆσαι. οὐ μὲν οὖν ὁ οἴνος ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι πηχυνούσα ἐπιπολῆσαι. ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐπιπολῆσαι.

ὅτι γὰρ δέξιστον ὁ αἶθρ τῆς ποιότητος τ' οἶνον, ἔπισηφάξεται ἴσμεν ὄντα. δὲ καὶ καταρῦθισι τὰς πίθους, καὶ σκεπάξουσιν, ὅπως ὅτι σμικρότατος αἶθρ αὐτῶν ἔπιφάνη. ὅτ' μέγιστον, οὐ φθείρη πλήρες ἀγείον οὕτως ῥαδίως οἶνον, ὡς ἀποδέεσθαι γυμνόν. πολὺς γὰρ εἰς τὸ κενοῦμνον ἐπεισρέων ὁ αἶθρ, δέξιστος μᾶλλον· ἐν ᾧ τοῖς μεσοῖς οἶνος αὐτὸς ἐφ' αὐτὸν σκεπάζεται, πολὺ τῆ φθίροντος ἐξωθεν μὴ τῶν ἀδεχόμενος. ὅτ' ἐλαγον οὐ φαύλιω ἀφαιρέσει παρέχεν. ὁ μὲν γὰρ ἵσ' ἐφη τὸ μὲν κἄτω τῆ ἐλαίου γίνεσθαι χεῖρον, ἀπὸ τῆς ἀμύργης ἀναθροῦμνον· ὅτ' ἀμῶ, οὐ βέλπον, ἀλλὰ δοχρὸν, ὅτι πρῶτα τῶ τῆ βλάπτοντός ἐστιν. ἀμῶς ἢ πᾶσι τῶ πυκρότητα, δι' ἣν ἀμικτότατόν ἐστι, καὶ τῶν ἀμῶν ὕψων ὁσδὲν εἰς αὐτὸν δέχεται, πλὴν βία καὶ ἄπο πληγῆς ἀνακροῦμνον. ὅθεν ὁσδὲ τῶ ἀέρι δίδωσιν ἀνάμειξιν, ἀλλ' ἀποσατεῖ, ἀφ' ἀλεπίότητα τῶν μορίων καὶ σκεπάζει, ὡς τῆ πῶν ἄπο αὐτῆ βέπεσθαι μὴ κρατούντος. ἐδόκει ἢ πρὸς τῆ πῶν ἄπο ἀναπνοῦσθαι τ' λόγον Ἀριστοτέλης, τετηρηκώς, ὡς φησιν, ὁ ὡδέτερον τε γινόμενον καὶ βέλπον ὅπως ὅτ' ἐν τοῖς ἀποκειμένοις ἀγείοις ἐλαγον. εἴτα πρὸ ἀέρι τῶ ἀπῆαν τῆς βελπίσεως ἀνατήρησιν. πλείον γὰρ ἐστὶ καὶ κρατεῖ μᾶλλον εἰς ἀποδέεσθαι κρατῶμνον ὁ ἀγείον. Μήποτε οἶνον (ἐφίω ἐγὼ) καὶ ὁ ἐλαγον ὁ αἶθρ ὡφελῆς, καὶ βλάπτης τ' οἶνον ἀπὸ τῆς αὐτῆς διωάμεως. οἶνον μὲν γὰρ ὡφελίμον, ἐλαφῶ ἢ ἀσύμφορον παλαίωσις ἴω· ἐκαστέρου πρὸς πῶν ὁ αἶθρ ἀφαιρέσθαι. ὅτ' γὰρ ψυχρόμνον, νεαρὸν ἀφαιρέσθαι· ὅτ' ὅτι ἐχόν ἀφαιρέσθαι, ἄπο σκεπάζεισιν ἄπο παλαίωσθαι, καὶ ἀπογηράσκει, λελέσθαι πιθανώς ὅτι τὰς ἔπιπολῆς πλησιάζων ὁ αἶθρ νεαροποιῆς. δὲ τῶ μὲν οἶνου ὁ ἀμῶ φαυλότατον, τῶ ἢ ἐλαίου βέλπον, ἢ γὰρ παλαίωσις τῶ μὲν τῶ δέξιστον, τῶ ἢ τῶ κακίστην ἐμποῖσθαι ἀφαιρέσθαι.

Διὰ τῶ τοῖς παλαιῶν ῥωμαίοις ἔθος ἴω μὴ βιάπεσαι ἀεὶ μὲν τῶ πρὸς ἐξεν κενῶ, μὴτε λύχρον ὁσδὲν ἴωμνον.

Γεῖβλημα δ.

Φίλαρχος ὁ Φλώρεος ὅτι εἶα κενῶ ἀπαίρειν τῶ τρέπεσαι, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἐδωδῶν ἐπ' αὐτῆ ἄπο ἐλείπει. Καὶ οὐ τῶ το μόνον (ἐφη) οἶδα τ' πατέρα καὶ τ' πάππον μου μάλα τῶ ἀφαιρέσθαι, ἀλλὰ μὴδὲ λύχρον ἐάν τις ἀποσβεννύωι μὲν ὁ δειπνον, ὅπως μὴ μάττω ἄπο λαγον ἀναλίσκωσι. παρὼν οἶνον Εὐτροφος Ἀθηνάιος, εἴτα (ἐφη) ἢ πλέον ἀβῆσι, ἀμὲν ὁ Πολυχάρμου τῶ ἡμετέρου ὁσδὲν ἐκ μάθωσιν, ὅς πολλῶν ἐφη σκεπάζομνος χρονον ὅπως οὐ κλέψωσι τῶ λαγον οἱ παῖδες, ὅτ' ἀφαιρέσθαι μάλιστα. ἀμῶς γὰρ ἀποπληροῦν τοῖς λύχροις ἀποσβεννύσθαι, εἴτα ἔπισηφάξαι τῆ ὑστεράα πάλιν εἰ πλήρες ἀφαιρέσθαι. γελάσας ἢ ὁ Φλώρεος, οὐκ ὅσον (εἶπεν) ἐπεὶ τῶ το ὁ πρὸς βλημα λέλυ', σκεπάζομνος τ' λόγον ἢ τὰς παλαιούς εἰκός ἐστὶ καὶ πρὸς τὰς λύχρους καὶ πρὸς τὰς τρέπεσαι οὕτως ἀφαιρέσθαι γεγενῆσθαι. πρὸς τῶν οἶνον ἐξήτει το πρὸς εἰ τ' λύχρων καὶ ὁ μὲν γαμβρὸς αὐτῶν Κασιέριος ἔπει τῶ πρὸς ὁ ἀσβεστον καὶ ἐξεν πῶρ συσφεία πῶρτος φθορῶν πρὸς ἀφοσιώσασθαι τὰς πρὸς βυτέρεσι. δὴ γὰρ ἐπ' ἢ φθορῶν, ὡς πρὸς ἀφαιρέσθαι, τῶ μὲν βίαγον, ὁσδὲν ἴωμνον, τῶ ἢ ὡς πρὸς τῶ φύσιν ἀπομῶραγομνον. τῶ μὲν οἶνον ἱερῶ πρὸς ἀμφοτέρεσι δέξιστον, αἰεὶ βέροντες καὶ φυλάσσοντας· ὅτ' ἀμῶ δι' αὐτὸν πρὸς ἐξεν μῶραγομνον ἀβῆσι, μὴδὲ βιάσασθαι, μὴδὲ φθορῶν, ὡς πρὸς ἀφαιρέσθαι ἀφαιρέσθαι μὲν ὁσδὲν ἴωμνον, ἵνα μὴ μάττω βέροντες. Ἀβῆσιος ἢ ὁ τῶ Φλώρεος ὕος ἄλλα μὲν ἐφη καλῶς λέγεσθαι, ὅτ' ἐξεν πῶρ ὅτι ἀμεινον ἀεὶ μὲν ἴωμνον ἐπέρου πρὸς, ὁσδὲν σμῶντερον οὕτω σέβασθαι καὶ πρὸς ἐλείπειν.

A Nam nouimus ab aere vinum laxari: ideoque dolia defodere aut integere solemus, ut quam minimum aeris ea tangat. & quod maximum habet momentum, aer non ita facile nocet pleno vase vino, ut aliquantum vacuato. nam in exhausti locum aer confertim subiens, maiorem infert mutationem. in plenis dolijs vinum ipsum sese sustentat, non multum extrinsecus admittens, unde vitari possit. De oleo non vilis incidit disputatio. Quidam imum olei dicebat esse deterrimum, quia id amurca conturbetur: neque ideo summum esse optimum, verum ideo videri, quia ab eo quod ei officit, longissime absit.

B Alius densitate causabatur, ob quam nulla cum re permiscetur, neque vllum alium humorē in se admittit, nisi violentia & ictu diffindatur. unde fit, ut aerem quoque non recipiat, sed eum tenuitate atque continentia suarum partium a se repellat, neque ab eo utpote non prevalente, corrumpatur. Huic rationi Aristoteles videbatur repugnare, qui (ut ait) obseruauisset oleū quod in reconditis est vasis, odoratius fieri & omnino melius. deinde aeri causam, quod reddatur melius, adscribit. est enim largior, magisque preualet, si subeat in vas non repletum. Quid vero, inquam ego, si aer eadem vi & prodest oleo, & obest vino?

C Etenim vetustas vino conducit, oleo nocet. aer utriusque accidens aufert. Nam humorē refrigeratum digerit. oleum autem ob cōtinuitatem expiratione carēs, facile veterascit. * dictum probabiliter. quia in superficie accidens aer, recentia facit. itaque vini summum est vilissimum, olei optimum. nam ætas oleum pessime, vinum optime adficit.

*Cur veteribus Romanis mos fuerit, nunquam omnino in-
anem mensam tollendo facere, neque lucernam
unquam extinguere sinere.
Questio IV.*

D Florus Philarchus nunquam ita sinebat plane mensam tolli, ut non aliquid cibi in ea relinqueretur. aiebatque sibi probe compertū non hoc modo patrem avumque ipsius studiose curasse, sed ne lucernam quidem passos a cœna extinguere, alioqui cauere solitos ne oleum frustra infunderetur. Aderat una Eustrophus Atheniensis. Is, Quid proderat hoc, aiebat, ijs nisi actum Polycharmi nostri didicerunt? qui se multo tempore meditatū dicit, vix tandem inuenisse quomodo caueret ne oleum pueri suffurarentur. statim enim se extinctas lucernas oleo implere, & postridie visere an etiamnum plenæ sint. Tum Florus ridens, Quando, inquit, hæc quaestio soluta est: agedum causam dispiciamus, qua inductos priscos probabile sit istam lucernis mensisque adhibuisse cautionem. De lucernis prius quaesitum fuit. Ac sententia Cæsarnij, quem is generum habebat, hæc fuit, Antiquos ob cognationem cum sacro & perenni igne omnis ignis interitum abominatos fuisse. eum autem, ut hominem quoque, interire vel vi extinctum, vel naturæ suæ ductu elanguescentem. ac sacro quidem igni aduersus utrunque opem ferri semper alendo & custodiendo: alterum passos fuisse vltro extinguere, si ipsi vim non fecissent, neque tamē ei vitā inuidisse, tãquã pecudi quæ frustra aleretur. Sub hæc Lucius Flori F. dixit, reliqua sibi probari: cæterū sacrū ignē non ideo fuisse cultū, quod eum alio igne putarent meliorem dignioremve esse,

sed quemadmodum Ægyptiorum alii totum genus canum venerantur atque honorant, alii luporum, alii crocodilorum, vnicum tamen vel canem, vel lupum, vel crocodilum alunt, quia vniuersos non possunt: sic priscorum cultum & custodiam sacri istius ignis, tesseram fuisse obseruantia aduersus omnes ignes. Nihil enim animato similius esse quã est ignis: qui per se mouetur & nutritur, suoq; splendore animæ in morem res manifestat omnes: & maxime vim non expertem vitalis principii ostendit dum exstinguitur ac perit: inter pereundum vocem edens, ac reluctans interitui, animalis instar quod vi necatur. Nisi tu, aiebat, in me respiciēs, melius habes aliquid. Ego vero, inquam tum, nihil eorum quæ dicta sunt reprehendo. Adderem autem, hunc morem condofactioni ad humanitatem inseruiuisse. Nam neque fas nobis est nutrimentum perdere vbi affatim nos saturati sumus, neque fontem obthurare aut occultare quando aquæ satis bibimus, neque signa navigationis itinerisve abolere postquam vsi sumus iis. Sed relinquenda ista sunt, vt aliis etiam post nos vsui esse possint. Proinde indecorum etiam est ob avaritiam lumen lucernæ, quando eius vsus porro nos non desideramus, exstinguere. sed conseruandum relinquendumque est, si quis forte veniat cui eo etiamnum ardente & splendente sit opus. Quippe, si fieri quiret, etiam visum atq; auditum, immo prudentiam quoque & fortitudinem aliis vtendam dare debebamus ipsi dormituri aut quieturi. Hoc vero cōsidera, an non gratitudinis meditandæ causa antiqui neutiquam absurde nimii in hoc fuerint genere: cum & quercus venerantur frugiferas, & ficum quandam Athenienses sacram appellarent, & morum excindi prohiberent. Non enim hæc ad superstitionem faciunt propensos, quod nonnulli dicunt: sed in rebus sensu animaue carentibus ad studium referendæ mutuo gratiæ præstandæque operæ nos adfuefaciūt. Itaq; recte Hesiodus vetat cibum apponere ex ollis, nondum libato: sed igni vult suas primitias suumque ob ministerium offerri honorem. & recte Romani quod alimentum lucernæ dedissent, iis vsi reliquerunt, passiq; sunt viuere & fulgere. Hæc ego cum dixissem, Eustrophus: Ista, inquit, etiam ad rationē de mensa quesiti aditum præbent. Nimirum semper aliquid censuerunt à cœna relinquendū seruis & vernulis gaudēt enim communicatione hac magis, quã alioquin accipiendo. Iccirco Persarum reges, vt fertur, non amicis modo & proceribus ac stipatoribus solebant de cœna portiones mittere: sed semper seruatorum quoq; & canum cœna in ipsorum mensa proponebatur. cum, quantum omnino fieri poterat, omnes quorum utebantur opera, suæ mensæ facerent participes. nam cibi communicatione etiam ferissima cicurantur animalia. Hæc ego ridens, Piscem vero repositum, aiebam, non trahimus in medium, qui prouerbio est nobilitatus: & Pythagoræ chœnicem, cui prohibuit insideri. docēs nos semper aliquid de præsentī in futurū relinquere, & craftinæ dici hodie meminisse? Nobis quidē Bœotīs in ore est semper, Relinque aliquid etiam Medis: ab eo tempore quo Medi Phocidem & extrema Bœotiæ incurfando populandoq; vexauerunt. Perpetuo autem & vbiq; id in promptu debet esse, Relinque aliquid etiam superuenturis hospitis. Quamobrem ego etiam Achilles inanem semper & famelicam improbo mensam.

A ἄλλα ὡς ἄρ' Αἰγυπτίων εἰσὺς μὲν τὸ κινῶν γένος ἀπὸρ σέβεται καὶ ἡμῶν, εἰσὺς δὲ τῶν λύκων ἢ κροκόδειλων ἕνα μόνον τρέφει, τοῖς μὲν κινῶσι, τοῖς δὲ κροκόδειλον, τοῖς δὲ λύκον· (οὐ γὰρ οἶον τε ἰὼ ἀπόρμας) οὕτως ἐστὶ τὰ τῶν περὶ εὐχνο θεοπέπαι καὶ φυλακῶν τὸ πῦρ, τῆς περὶ ἀπὸρ δὲ λαβείας εἶ) σύμβολον. ὅθεν γὰρ ἄλλο μᾶλλον ἐμφύχων περὶ οἶον ἢ πῦρ, κινουμένον τε καὶ τρεφόμενον δι' ἑαυτῆ, καὶ τῆ λαμπερῆ τη δηλοῦν ὡς ἄρ' ἡ ψυχὴ καὶ σαφηνίζον ἀπὸρμα. μάστιγα δὲ τῆς σέβεισιν αὐτῆ καὶ φθορῆς ἐμφανέεται δύναμις ὅσα ἀμοιβόσα ζωτικῆς δεχθῆς. βῶα γὰρ καὶ φθίγγεται καὶ ἀμύνεται, καθάπερ ἐμφύχων ἀποδοῦσθον βία καὶ φονδόμενον. Μὴ πὶ σὺ λέγεις (ἔφη περὶ ἐμὲ βλέψας) βέλων; Οὐδὲν (εἰπον ἐγὼ) τῶν εἰρημύων ἀπὸρμα. περὶ εὐχνο δὲ ἀπὸρ καὶ φιλανθρωπίας διδασκαλία τὸ ἔθος ὅστιν. οὐτε γὰρ ἔσθω ἀφαιζῆ ὅστιον αὐτοῖς ἀδύω ἐχθρῶς, οὐτε ἀνάματος ἐμφορηθῆς, πηγῶν ἀποτυφλωῶ καὶ ἀποκρύπτειν, οὐτε πλοῦ σημεία καὶ ὁδοῦ ἀφαιζῆν χησαμένους, ἀλλ' εἴαν καὶ ἀπολείπειν τὰ χησίμα τοῖς δεησομένοις μὲ ἡμᾶς. ὅθεν ὅθεν φῶς λύχρου, μὴ δεομένους, ἀπολλύω ἀφαιζῆ μικρολογίαν καλὸν, ἀλλὰ τηρεῖν καὶ ἀπολείπειν, εἰ πῆς ἔλθοι δέομενος παρόντος ἐπὶ καὶ λαμπρότος καὶ γὰρ ὄφιν, εἰ δυνατὸν ἰὼ, καὶ ἀκρίω χησῆσαι καλῶς εἴχεν ἑτέρω, καὶ τῆ Δία τῶ φρονῆσαι καὶ τῶ ἀνδρείαι, μέλλουθῶς αὐτοῖς καθεύδειν καὶ ἡσυχάζειν. ὅρα δὲ εἰ καὶ μελέτης ἕνεκα τὰ ἀχαιῶν τὰς βιούτας ἐφίεντες ἑσθῶν λαῶς, ὅσα ἀπόρμα οἱ παλαοὶ καὶ θρῆς ἐσέβοντο καρποφόρους, καὶ σικῶν πνα περὶ σθηρῶσαν ἱερεῶν Αἰλιούοι, καὶ μοραῖαν ἐκχῆσθαι ἀπαγορεύοσι. ταῦτα γὰρ οὐ ποιεῖ περὶ δεισιδαιμονία ὅππῳ φέρεται (ὡς ἐνοιο φασίν) ἀλλὰ περὶ εἰζῆ τὸ ἀχαιῶν ἡμῶν καὶ κρινωνικὸν ἐπὶ τοῖς ἀμαθῆτοῖς καὶ ἀψύχοις περὶ ἀλλήλους. ὅθεν ὀρθῶς μὲν Ἡσίοδος οὐδὲ ἀπὸ χησῶν ἀετάρρεκτων εἶα περὶ ἀπὸρμα οἶον ἢ ὄφιν, ἀλλ' ἀπαρχᾶς τὰ πύρι καὶ γέρα τῆς ἀφαιζῆς ἀποδοῦσθῶς, ὅτε Ρωμαῖοι χησαμένοι τοῖς λύχροις, ἰὼ ἐδοσαν ὅσα ἀφαιζῆ ἔσθω, ἀλλὰ χησῶν ζῶντας καὶ λαμπρότας. ἐμοῦ δὲ ταῦτα εἰπόντος, ὁ Εὐτρόφος, Ἀρ' οἶω (ἔφη) τῆσθῶ καὶ τὰ περὶ τρεπέζης λόγῳ παρῶν οἰκείαν δίδωσιν, οἰομένων δεῖν αἰετὶ καταλιπεῖν οἰκέτας ἀπὸ δειπνοῦ, καὶ παρῶν οἰκετῶν χησῶσι γὰρ οὐχ οὕτως λαμβάνοντες ὡς μεταλαμβάνοντες. διὸ καὶ τοῖς Περσῶν βασιλεῖς φασίν οὐ μόνον φίλοις καὶ ἡγεμόσι καὶ σωμαπύλαξι ἀποπέμπειν αἰετὶ μερίδας, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν δούλων καὶ τῶν κινῶν αἰετὶ δειπνον ὅππῳ τῆς ἐκείνων περὶ ἀπὸρμα τρεπέζης, ὡς αὐτοῖν ἰὼ πύρι οἷς ἐχρῶντο ποιουμένων ὁμοτρεπέζης καὶ ὁμοεσθῶς. ἡμεροῦται γὰρ τῆ τῆς ἔσθῆς μετὰ δόσει καὶ τῶ σκυθροπότα τῶν ἡεῶν. ἐγὼ δὲ γελάσας, Ἐκείνον δὲ (εἶπον) ὡ ἐπῆρε τὸν ἐκ τῆς παρῶν ἀποκείμενον ἔσθω ἀφαιζῆ πὶ οὐχ ἔλκερμῳ εἰς μέσον, μετὰ τῆς Πυθαγορικῆς χησῶς, ἐφ' ἧς ἀπὸρμα ἀφαιζῆσαι, διδασκῶντας ἡμᾶς αἰετὶ τῆ παρόντος εἰς τὸ μέλλον ἑσθῶν, καὶ τῆς αὐεῖον ἐπὶ τῆ σήμερον μνημονοῦσθῶ. ἡμῶν μὲν οἶω τοῖς Βοιωτοῖς ὅ, Λεῖπέ πὶ καὶ Μηδοῖς, ἀφαιζῆσθῶ ὅστιν, ὅθεν οὐ Μῆδοι τῆν τε Φωκίδα καὶ τὰ ἔρατα τῶ Βοιωτίας ἀφαιζῆσαι καὶ φέροντες ἐπὶ τρεχον. αἰετὶ γὰρ πύρι καὶ δειπνοῦ δειπνοῦ εἶ) τὸ, Λεῖπέ πὶ καὶ

ξένοις ἐπέλθοισιν. ὡς ἐγὼ γὰρ καὶ τῶ Ἀχαιῶν κενῶ αἰετὶ καὶ λιμφοδὴ καταλαμβάνοντων ἀπὸρμα τῶ τρεπέζῶν.

τῷ δὲ γὰρ πρὸς τὸν Αἴακα καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα παρέσθων ἀφι-
 κριμῶν, ὁ δὲ ἐχρὸν ἑτοίμον, ἀναγκάζεται μαγευθῆναι δὲ
 ὑποαρχῆς καὶ ὀφιοποιεῖν τὸν τε Γεῖαμον φιλοφρονεῖσθαι
 βουλόμενος, πάλιν ἀναίξας οἷν ἄρῃσιν σφάττει καὶ δια-
 ρεῖ, καὶ ὁππῶς, πολὺ μέρους πρὸς ταῦτα ἀναλίσκων τῆς νυ-
 κτός. ὁ δὲ Εὐμῆος (ἀτε δὴ θρέμμα γεροντῶς σοφοῦ σοφόν)
 οὐ παρέμαλθα εἶχε τῷ Τηλεμάχου ἐπιφανέντος, ἀλλ'
 ὡς ἐστὶ καὶ ἰσπαντα πῖνα καὶ κρέων πρὸς αἰεὶς ὀππάλειον,
 ἀρα τῇ παρῶτερῃ κατέλειπον ἔδοντες. εἰ ὅ τῳ δόξει μι-
 κρὸν, οὐκ ἔστι γὰρ οὐ μικρὸν, τὸ συτέλλειν καὶ ἀνέχειν τι ὄρεξιν,
 ἐπὶ παρούσης τῆς ἀπολαύσεως. ἤπῃον γὰρ ἐπιθυμοῦσι τῷ B
 ἀπόντων, οἱ ἐπιθῶντες ἀπέχεσθαι τῷ παρόντων. ὑπολα-
 βῶν δὲ ὁ Λόκιος ἔφη τῆς μάλιστα ἀκχεῶς μνημονοῦν ὡς
 ἰερόν μὴ ἢ τρεῖς πεζῶν, δεῖ δὲ τῷ ἱεράν μὴ δὲν εἶναι κενόν. Εἰ μοι
 δὲ (εἴπειν) ἔδδκει, καὶ μίμημα τῆς γῆς ἢ τρεῖς πεζῶν εἶναι. πρὸς
 γὰρ τῷ τρέφειν ἡμᾶς, καὶ τρογύλη καὶ μόνιμος ἔστι, καὶ κα-
 λῶς ὑποσῶν ἐστὶ καλεῖται. κατὰ τὸ γὰρ τῷ γῆν αἰεὶ ἰ-
 χησίμοι ἐχρὸν καὶ φέρειν ἡμῖν ἀξιοῦμεν, οὕτως ὁ δὲ τῷ
 τρεῖς πεζῶν οἰόμεθα δεῖν κενῶν ὄρεξιν καὶ ἀνερμάπτειν ἀπολει-
 πομένην.

Ὅτι δὲ μάλιστα τὰς ἀφ' ἑαυτῶν κακῶν ἡδονῶν
 φυλάττεισθαι, καὶ πῶς φυλακτέον.
 Πρόβλημα εἶ.

ΕΝ Πυθίοις Καλλίστρατος τῷ Ἀμφικτυόνων ἐπιμελη-
 τῆς ἀναλῶν ἵνα πολίτευ καὶ φίλον ὑπερήσαντα τῆς
 ἀπογραφῆς τῷ μὴ ἀγῶνος εἶρξε κατὰ τὸν νόμον ἐστῶν
 δὲ ἡμᾶς παρήγαγον εἰς τὸ συμπόσιον ἐσθῆτι καὶ φεφαιόις,
 ὡς περὶ οἱ ἀγῶνι, μετὰ τῷ χροσθὸν κροσθῆναι ὡς περὶ πῶς
 καὶ ἢ Διὰ χροσθὸν ἵνα ἀκχεῶντα ὑποσῶν, ἐπέβη ἀφ-
 σείσας καὶ ἀφαικιδωνίστας ὁ συμπόσιον, ὡς ἡδονῶν τοὺς D
 πολλοὺς ἐγκεκλιχῶς καὶ παρέχοντας ὑφ' ἡδονῆς ὁ, ἡ βού-
 λουτο γῆσθαι καὶ κατὰ μὴν καὶ ἀκχεῶν ἀνείν, ἀπὸ καλυ-
 ψάμενος πρῶτα πασιν, ἐπεδείξατο τῷ μουσικῷ πρῶτος
 οἴνου μᾶλλον μεθύσκεισθαι τοὺς ὅπως ἔτυχε καὶ ἀνέδωκε αὐ-
 τῆς ἐμφοροῦμενοις. ὁ δὲ γὰρ κατὰ κειμήλοις ἐπιβοῶν ἔξῃ-
 κει καὶ κροσθῆναι, ἀλλὰ τελευτῶντες ἀνεπήδων οἱ πολλοί,
 καὶ σιωποῦντο κινήσεις ἀνελθῆναι, ὑποσῶντας δὲ τοῖς
 κροσθῆσιν ἐκείνοις καὶ τοῖς μέλεσιν. ἐπεὶ δὲ ἐπαύσαντο, καὶ
 κατὰ πασιν αὐτοῖς ὡς περὶ ἐκ μαλίας ὁ πότος ἐλάμβανεν, ἐ-
 βούλετο μὴ ὁ Λαμωρίας εἰπεῖν τι καὶ παρρησιάσασθαι E
 πρὸς τῶν νέους ὁρῶδω ἵνα ὁμοῦς μὴ λίσαι ἀνδρῶν γέ-
 νηται καὶ λυπηρῶς, αὐτὸς ὁ Καλλίστρατος ὡς περὶ ἐνδοσιμον
 παρέχε, τοῖς αὐτῶν ἵνα ἀφαικχεῖς, Ἀκχεῶν μὴ (ἔφη) καὶ
 αὐτὸς ἀπολύω τὸ φιλήκρον καὶ φιλοτάμον οὐ μὴν Ἀ-
 ριστοξένω γε συμφέρον μὴ πρῶτα πασιν, ταῦτα μόνως φά-
 σκόντι τῶν ἡδονῶν τὸ καλῶς ἐπιλέγεισθαι, καὶ γὰρ ὅσα κα-
 λῶς καὶ μύρα καλοῦσι, καὶ καλῶς γερονεῖναι λέγουσι, δεῖ
 πρῶτα πρῶτος ἡδῶς καὶ πολυτελεῖς. δοκεῖ δὲ μοι μὴ δὲ Ἀ-
 ριστοτέλης αἴτια διαχεῖν, τὰς πρὸς τῶν καὶ ἀκχεῶν ἀπαιτίας
 ἀπολείπειν ἀκχεῶν, ὡς μόνως ἀνερπηχῶς οὐσας τῆς F
 δὲ ἀλλὰ καὶ τὸ ἡμεῖς φασὶν ἐχρὸν γῆσθαι καὶ κροσθῆ-
 ναι. ὁρᾷ μὴ γὰρ ὅτι καὶ μουσικῆ πολλὰ κηλεῖται τῷ ἀλό-
 γω, ὡς περὶ ἐλαφοὶ σύειν, ἵπποις δὲ μὴ γυμνάσις ἐπα-
 λείπει νόμος ὁνὶ πρῶτος ὀνομαζοῦσιν. ὁ δὲ Πίνδαρος φησι κενῶν πρὸς ὡδὴν ἀλίου δελφίνος ὑποκρίσιν.

A nam & Aiace ac Vlyffe legatis ad ipsum venienti-
 bus, nihil parati habens de integro, cogitur coquere
 & obsonio mensam instruere: & rursus Priamum
 volens comiter tractare,

*Proripuit sese, & candentem protinus agnum
 Macstavit:--*

quo diuidendo affandoque maiorem noctis partem
 consumsit. Sed Eumæo, (sapiētis videlicet viri sa-
 piens alumnus) nihil negocii exhibuit Telemachī
 aduentus: statim enim ei ad mensam collocato cœ-
 nam præbuit, lances apponens plenas

*Affata carnis, cœna de nocte priori
 Reliquias.*

Quod si hoc vile videbitur, illud certe exiguum non
 est, appetitum posse inhibere dum adhuc fruendi
 adest copia. minus enim absentia concupiscunt, qui
 adsueuerunt abstinere præsentibus. Sub hæc Lu-
 cius, Audiuisse me ex auia memini, mensam esse sa-
 cram: porro autem sacrarum rerum nullam debere
 esse inanem. Mihi vero, inquit, mensa etiam terræ vi-
 detur esse simulacrum. nam præterquam quod nos
 alit, rotunda etiam est, & stabilis, & recte Vesta à qui-
 busdam appellatur. Sicut ergo terram volumus sem-
 per aliquid nobis vtile producere & efferre: ita cen-
 semus mensam quoque nunquam debere vacuam,

& omni destitutam apparatu relinqui.

*Maxime cauendum esse à voluptatibus, quas depr-
 uata præbet musica: & quomodo sit cauendum.*

Questio quinta.

ΡΥΤΗΙΣ Callistratus Amphictyonum procura-
 tor, tibicinem quendam ciuem amicūque cum
 is ad nomen dandum præsto in tempore non venis-
 set, certamine secundum leges arcuit. nobis autem
 conuiuium præbens, eum adduxit, veste & fertis
 tanquam in certamine vna cum choro eleganter or-
 natum. Et erat mehercle initio scitus eius cantus.
 Sed deinde cum facto de conuiuii periculo sensis-
 set plerisque eo inclinare, vt voluptatis gratia eum
 quiduis sinerent facere, lasciuosque cantus tibix ad-
 mitterent: iam sese aperiens, ostendit musicam quo-
 uis magis vino dementare eos, qui promiscue & ef-
 fusius ea sese oblectant. nam accumbentibus non
 iam sufficiebat clamare & plaudere: sed plerique
 tandem etiam profiluerunt, & vna motus illiberales
 ediderunt, istis numeris & carminibus conuenien-
 tes. Postquam finem fecere, & conuiuium quasi è
 furore quodam ad se rediit, voluit quidem Lamprias
 dicere aliquid, & adolescentes libere obiurgare: ta-
 men verenti ne nimis morosus molestusque videretur,
 ansam quasi præbuit hac sua oratione Callistra-
 tus. Intemperantiæ, aiebat, crimine ego soluo studio-
 sos audiendi & spectandi. non tamen profus adsen-
 tior Aristoxeno, qui hisce solis voluptatibus ait acci-
 ni, Pulcre. Nam & obsonia & vnguenta pulcra vo-
 cantur, & pulcre se vixisse aiunt qui suauiter ac sum-
 tuose cœnauerunt. Videtur autem Aristoteles etiam
 non iustam adferre causam, cur solæ delectationes
 spectaculorum & auditionum intemperantiæ culpa
 vacent: quia scilicet hominis eæ sint propriæ, reli-
 quæ etiam à brutis percipiuntur. Video enim multa
 horum quoque musica demulceri: vt seruos fistulis.
 & equabus cum incuntur, hippothorum accinunt
 modum. Et Pindarus cantilena se ait motum fuisse
 in morem marini delphinis,

In pelago quem dulce melos quieto

Exciuit:

faltantes autem capita attollunt, ad spectu gaudentes, & histrionum imitatione hac illac humeros iactant. Non ergo video quid proprii hae voluptates habeant, quia solae sint animi, reliquae corporis, & in corpore desinentes. cantus autem, rhythmus, saltatio, cantilena, sensum praeteruolantes in ea animi parte quae gaudio adfici potest, suam delectationem infingunt atque pruriturum. Itaque harum voluptatum nulla est occulta, neque tenebris & parietum (ut mulieres aiunt) ambitu opus habent: sed stadia his & theatra sunt parata, & cum multis spectare aliquid aut audire est iucundius atque honestius: nimirum nobis non intemperantiae & luxuriae, sed liberalis elegantisque oblectationis testes adsciscitentibus quamplurimos. Haec cum discessisset Callias, Lamprias videns istos auditionum choragos etiam magis effertur animis: Non haec, inquit, causa est filii Leonis. Sed mihi videntur prisci Bacchum non recte filium Oblivionis fecisse, cum patrem debuerint. Hoc enim tu quoque, puto, inductus non reminisceris quod eorum quae circa voluptates committuntur peccata, alia intemperantiam, alia ignorationem & errorum habent causam. Nam ubi damnum conspicuum est quod dabitur, ibi intemperantia homines rationem vincente delinquant. ubi non statim aut palam merces incontinentiae tribuitur, haec ignoracione rei damnosae peccant. Itaque eos, qui in cibo, potu, re venerea modum excedunt, unde morbi multi, pecuniae perditio, & mala fama sequuntur, incontinentes dicuntur. qualis Theodectes ille ex oculis laborans amica superueniente dicens, Vale carum lumen. & Abderita Anaxarchus:

Is namque, ut perhibent, misere prudensque, sciensque Vixit quippe voluptates amplexa stupensque Natura (haud paucis ea formidata Sophistis) Retrorsum ad vitium recto de tramite agebat.

Quos autem ventris, pudendorum, gustus, olfactusque voluptatibus repugnantes iis ne capiantur & sibi cauentes, aliae circumueniunt, insidiosaeque per oculos aut aures subeunt: ii etsi non minus laborant quam illi, atque afficiuntur, non perinde tamen intemperantes incontinentesque vocamus. non enim scientes, sed ob imperitiam labuntur: & putant se voluptatum victores esse si in theatro totum diem sine cibo & potu exigant. perinde ac si olla eo se iactet, quod ventre aut fundo apprehenso non moueatur loco, cum auribus arrepta facile transferri possit. Itaque Arcesilaus aiebat nihil interesse, posteriorine corporis an priore parte quis cinxerit esset. Est autem timenda etiam mollicies ea & voluptatis studium, quo aures & oculi titillantur. Nam neque urbem censendum est capi non posse, si cum reliquis portas obicibus, vestibus, cataractis munitas habeat, vna tamen sit quae hostes intromittat: neque inuictus a voluptate est, quem si non venus, at museum aut theatrum ceperunt. nihilo enim minus a via recta declinauit animamque voluptatibus agendam ferendamque prodidit ea vero vehementia quam vllus coquus aut vnguentarius medicamenta, magisque varia cantilenarum & rhythmorum ingerentes, his nos capiunt, ac corrumpunt, nostro ipsorum damnatos quodammodo testimonio. Etenim obsonia quidem reprehensionem merentur nullam, neque si quis permutet (ut est apud Pindarum)

A τὸν μὲν ἀκίμωνος ἐν πόντου πελάγει αὐλῶν ἐκείνῳ ἔρχετο μέλος, ὀρχοῦ μὲν δὲ τοῖς ὅπασιν ἀέροις χαίροντες τῆ ὄψι, καὶ μιμητικῶς ἅμα δὲ ῥο κακίσει τοῖς ὤμοις σιωδιαφέρεται. ὁ δὲ ἐν οὐν ὀρῶν τῶν τοιαύτων ἡδονῶν ἰδίον ἐχούσας, ὅτι μόνον τῆς ψυχῆς εἰσιν, αἱ δὲ ἄλλαι τῶ σώματος, καὶ αὐτὴ ὁ σῶμα καταλήγουσι: μέλος δὲ καὶ ῥυθμὸς καὶ ὀρχησις, καὶ αὐτὴ τῶ δὲ ἀμειψάμενοι πῶ ἀέθουσι, ἐν τῶ χαίροντι τῆς ψυχῆς ἀπερείδοντα τὸ ἐπιτεπέτες καὶ γρηγαλίζον. ὅθεν ὁ δὲ μία τῶν τοιαύτων ἡδονῶν ἀπόκρυφος ἐστίν, οὐδὲ σέχτους δεομένη, καὶ τῶν τοιαύτων ἀεὶ ἐπιόντων, ὡς αἱ γυναικες λέγουσιν. B ἄλλὰ καὶ τῶν τοιαύτων καὶ θεάτρα ποιῆται καὶ τὸ μὲν πολλῶν θεάσασθαι τι καὶ ἀκούσαι, ἐπιτεπέτερον ἐστὶ καὶ σιμνότερον, οὐκ ἀκροασίας δὴ πού καὶ ἡδύπατριάς, ἀλλὰ ἐλθόντες ἀφ' αὐτῶν καὶ ἀετίας μῦθους ἠμῶν ὅτι πλείους λαμβάνοντων. ταῦτα τῶ Καλλιστράτου ἐπιόντος, ὁ Λαμπρίας ὀρῶν ἐπὶ μᾶλλον ἐκείνους τοὺς τῶ ἀκροαμάτων χορηγοὺς δρασωμοδῶν, Οὐ ποῦτ' (ἔφη) τὸ αἶτιον, ὡς αἱ, λέοντος, ἀλλὰ μὲν δοκῶσιν οὐκ ὀρθῶς, οἱ παλαγοὶ πᾶσι δὲ λήθης τὸν Διόνυσον: ἔδει γὰρ πατέρα πρὸς ἀγορῶν, ὅφ' ἔχῃ σὺ νῦν οὐκ ἀμνημονεῖν τοῖς ὅπασιν ὅτι τῶν αὐτῶν ἡδονῶν ἀμειψάμενοι μὲν ἀκροασία, τὰ δὲ ἀγνοία ποιεῖ καὶ παρέχεται. ὅπου μὲν γὰρ ἡ βλάβη πρὸς δὴ λῶς ἐστὶ, ταῦτα ἀκροασία καὶ ἀμειψάμενοι τοὺς λογισμὸν ἀμειψάμενοι ὅσα οὐκ ἐστὶν ὁ δὲ τῶν ἀμειψάμενοι τῆς ἀκροασίας τὸν μισθὸν ἐπιτήθησι, ταῦτα ἔσθ' ἀγνοίας τῶ βλάπτοντος ἀμειψάμενοι καὶ παρέχεται. διό τοῖς μὲν αὐτῶν ἐδάδαι καὶ ἀφροδίται καὶ πότους ἀποχρησάμενοι, οἷς νόστοι τε πολλὰ καὶ χρημάτων ὀλεθροὶ σωμακροσούδοσι, καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν, ἀκροατεῖς πρὸς ἀγορῶν μὲν (ὡς Θεοδέκλειον ἐκείνον εἰπόντα, Χαῖρε φίλον Φῶς, ὁ φθαλμῶν ἔσθ' αὐτῶν ἐρωδιῆς ἐπιφανείσης, ἢ τὸν Ἀβδηρείτιον Ἀνάξαρχον, D ὅς ῥα καὶ εἰδὼς, Ὡς φασιν, ἀθλιος ἔσκε φύσις δὲ μιν ἐμπαλιν ἠῆν Ἡδονοπλῆξ, τῆ πλῆθει ἔσθ' αὐτῶν σοφιστῶν) ὅσα καὶ τῶν ἡδονῶν τοὺς αὐτῶν γὰρ ἀετίας καὶ ἀμειψάμενοι καὶ ὁσφρησιν ἀντιτεταγμένους αὐταῖς, ὅπως οὐκ ἀλώσονται, καὶ πρὸς ἀγορῶν, ἐκ αὐτῶν δεύσαι αὐτῶν τὰ ὀμματα καὶ τὰ ὄτα λαθῶσιν ἐκασίμενοι καὶ λογῶσαι, τοὺς ἐκείνων ὁ δὲ ἠπὸν ἐμπροσθεῖς ὄντας, καὶ ἀκροατοὺς καὶ ἀκροατεῖς ὁμοίως οὐκ ἀκούειν, οὐ γὰρ εἰδότες, ἀλλὰ δι' ἀπειρίαν ἔσθ' αὐτῶν ἐπιόντων, καὶ νομίζουσι τῶν ἡδονῶν εἶναι κρείττονες, ἀντὶ τούτοις ἀσῖτοι καὶ ἀποτοὶ διημερῶσιν, ὡς αὐτῶν εἶναι τῶν κεραιῶν μέγα φρονόησθ' αὐτῶν γὰρ ἀμειψάμενοι, ἢ τὸν πύθμῶν, ἐκ δὲ τῶν ὀπῶν ῥαδίως μεταφερόμενοι. ὅθεν Ἀρκεσίλαος ὁ δὲ ἔφη ἀφ' αὐτῶν ἀετίας ὅπασιν εἶναι κινῶν ἢ τοῖς ἐμπρὸς αὐτῶν. δεῖ δὲ καὶ τῶν ὀμματα καὶ τῶν ὄτων γρηγαλίζουσαι μαλακίαν καὶ ἡδύπατριάς φοβῶσθαι, καὶ μὴ τε πόλιν ἀνάλωτον νομίζουσαι, τῶν τῶν ἄλλας πύλας βαλανῶν καὶ μοχλοῖς καὶ καταρῆλαις ὀχυρῶν ἐχούσας, ἀντὶ τούτου οἱ πολέμοι παρελθόντες ἐνδὸν εἰσὶν: μὴ τε εαυτὸν ἀήτητον ὅφ' ἡδονῆς, εἰ μὴ καὶ τὸ ἀφροδίσιον, ἀλλὰ κατὰ τὸ μουσεῖον ἐάλωκεν, ἢ ὁ θεῶν. ὁμοίως γὰρ ἐκκέκλικε, καὶ παρέδωκε τῶν ἡδονῶν ἀμειψάμενοι τῶν ψυχῶν. αἱ δὲ πύθμῶν ὀφθοποιὸς καὶ μύρφοδ' ὀρμύτερα καὶ ποικιλῶτερα φάρμακα τῶν μελῶν καὶ τῶν ῥυθμῶν καταχέουσαι, τούτοις ἀγορῶν ἡμᾶς καὶ ἀφροδίσιον, αὐτῶν ἔσθ' αὐτῶν ἀμειψάμενοι. τῶν δὲ γὰρ οὐτε τι μεμῶσιν, οὐτε μετὰ λῶν (ὡς Πίνδαρος ἔφη)

τῶν ὅτι τὰς τετραπέζας, ὡς ἀγλαόχρων πόντου τε ρίπαι φέρονται ἔξω παρὰ χειμῶν. ἀλλ' οὔτε ὄψον ὁδοῦ, οὔτε σίπρον, οὔθ' ὀβελιστος οὔ ποσι πινόμενος οἶνος δὲ ζήτα μὴ ἡδονῆς φωνῶν, οἶων δ' ἔρη τὰ αὐλήματα καὶ τὰ κρούματα τῶν οἰκίας, εἰ μὴ καὶ τῶν πόλιν ἀπάσαν ἐμπέπληκε θορύβων καὶ κρότων καὶ ἀλαλαγμῶν. διὸ δὲ μάλιστα ταῦτα διαβείσθαι καὶ ἡδονάς ἰσχυρόταται γὰρ εἰσιν, ἅτε δὴ μὴ καθάπερ αἰσθητικῶν καὶ ἀφίλων καὶ ὁσφρησιν εἰς τὸ ἀλογον καὶ φρεσικὸν ἀποτελεῖται τὴν ψυχῆς, ἀλλὰ τοῦ κρίνοντος ἀπὸ μὲν καὶ ἔφρονου ἔπος. ἐπειτα τὰς μὲν ἄλλας ἡδοναίαις καὶ ὁλογοισμὸς ἐλλίπη διαμαχόμενος, ἀλλὰ τῶν παθῶν ἕνια πολλάκις ἐμποδῶν ὅστι καὶ ἰσχυρῶν ἀγροῦ μικρολογία καθάρει δάκτυλον ὄψοφάγου, καὶ πολυτελεῖς ἐπάμενος ἀπέφραξε φιλαργυρία, φιλονεικία ὡς περ ἀμέλει περὶ τῶν Μενάνδρου. ἢ τῶν συμποτῶν ἕκαστος ὀπίσθου ἀλόμοτος ὑπὸ τοῦ πορνόσοσχου ὁδοῦ ἀνίνα παρὰ δὲ κίβδη ἐπαγνῶς αὐτοῖς, κῦφας καθ' ἑαυτὸν τῶν τετραγυμμάτων ἐφλα. χαλεπὸν γὰρ ὁ δανεισμός τῆς ἀκραιῆς κίβδησας, καὶ τὸ λῦσαι βαλεῖν οὐ πῶν ῥάδιον. ταῦτα δὲ τὰς ἐλθούσας λεγομένης ὡς καὶ ὁμοίως φιλομοίσοις καὶ φιλαύλοις μουσομανίαις περὶ καὶ ἀμαθίᾳ τῆς ἡδονῶν γὰρ ὅτι πολλαχόθεν ἐρύπτεσθαι καὶ ἀπολαύειν, ὡς ἀγῶνι, ὡς θεάτρῳ, ὡς συμποσίῳ, ἑτέρων χρηρησῶν. ὅθεν ἐποιοῦν τὸ διαφθαρῶν τοῖς μὴ βοηθοῦντα καὶ παιδαγωγῶντα τὸν λογισμὸν ἐχρῆσι. γενόμενης οὖν σιωπῆς, Τί οὖν (ἔφη) ποιῶντα τὸν λογισμὸν, ἢ τὴν λέγουσα, βοηθεῖν ἀξιοῦμεν; οὐ γὰρ ἀμφωλίδας γε περὶ τῆς Ζενοκράτους ἡμῶν, ὁδοῦ ἀναστήσει μετὰ δὲ δειπνοῦσας, εἰ μὴ ἀποδόμεθα λύσειν δὲ μοζομένην, ἢ κινουμένην αὐτῶν. οὐ γὰρ οὖν (εἶπεν ὁ Λαμωρίας) ἀλλὰ ὁσάκις αἰεὶ εἰς τῆς εἰρημίας ἐμπέσωμεν, ὅτι κελείσθαι δεῖ τῆς μουσῆς, καὶ καταφύγειν εἰς τὴν Ἐλικῶνα τὸν τῶν παλαιῶν. ἐρῶντι μὲν γὰρ πολυτελεῖς ὁδοῦ εἰς τῶν Πρωελοπην περὶ ἀναγνῶν. ὁδοῦ σιωπῆσθαι τῶν Παιθῶν ἡδονῶν δὲ μίμοις καὶ μέλεσι καὶ ὠδαῖς καὶ χροτέχοις καὶ κακῶν καὶ ἔξῃ μετὰ γὰρ ὅτι τὸν Εὐεπίδω, καὶ τὸν Πίνδαρον καὶ τὸν Μενάνδρον, πόλιμα λόγῳ ἀλμυρῶν ἀκρίων (ὡς φησὶν ὁ Πλάτων) ἀποκλυζόμενον. ὡς περὶ γὰρ οἱ μάγοι τοῖς δαμνοζομένοις κελδοῖσι τὰ Ἐφέσια γράμματα περὶ αὐτοῖς καταλέξαν καὶ ὀνομάζειν, οὕτως ἡμεῖς οἱ τοῖς τοῖοις περὶ τῶν σκιρτήμασι μανίας τὴν ἀλαλαῖς τὸν οἰνόμοιοι ριψαύχην σὺ κλόνω, τῶν ἱερῶν καὶ σεμνῶν ἐκείνων γραμμάτων ἀναμνησθέντες, καὶ περὶ ἀλλοτῶν ὠδῶν καὶ ποιήματα, καὶ λόγους κενούς, ὁδοῦ ἐκπλασόμεθα περὶ τὰ πασι ὑπὸ τούτου, ὁδοῦ πλαγίους περὶ ἀδωσόμεν ἑαυτοῖς ὡς περὶ ὑπὸ ῥόματος λείου φέρεσθαι. τὸν Μενέλαον Ὀμηρος πεποίηκε αὐτόματον ἐστῶν πρὸς αἰετῆς περὶ Ἀγαμέμνονι περὶ ἀγνοῦμενον. ἢ δὲ εἰ γὰρ καὶ θυμὸν ἀδελφῶν ὡς ἐπονεῖτο, καὶ τὴν ἀγνοῖα οὐ περὶ εἰδέν αὐτὸν καταφάνη ἡρομῶν, οὐδὲ ἠλεγξε τῶν μὴ εἰδέν, ὡς περὶ οἱ φιλομεμφεῖς καὶ δίσχυλοι τῆς ποιήσεως τῶν φίλων παρὰ ἑσέσσι καὶ αἰοῖας ὅτι πῆνται, τῶν ἀμελεῖσθαι μάλλον ἢ τῶν πῶσθαι χαίροντες, ὅπως ἐκκαλεῖν ἔχουσιν.

* Palmerius in Exercit. ad h. l. ubi: Haec verba τὸν Μενέλαον -- ἐκκαλεῖν ἔχουσιν non pertinent ad superius problema, cui male assulsa sunt, sed ad ἀποδοκῆν, et principium problematis sequentis.

A in mensis quaecunque tellus ac maria suggerunt appositis iuxta panibus. Sed neque obsonium vllum, neque cibus, neque optimum hoc potum vinum ira voluptate perculerint: vt modo cantus tibiae & moduli domum, si non etiam urbem, impleuerunt tumultibus, plausibus, conclamationibus. Quare maxime ab huiusmodi cauendum est voluptatibus. sunt enim validissima: vt quae non circa gustum, tactum, olfactum, in partem animi brutam desinant: sed ipsam intelligendi ratiocinandique facultatem attingant. Ad haec à reliquis voluptatibus, etiam vbi ratio non repugnat satis valide, tamen aliae saepenumero affectiones nos abstrahunt. nam & in foro piscario sordes annulum obsoniorum cupido auferunt, & à sumtuoso scorto parsimonia absterret, aut riualitas. sicut apud Menandrum scilicet apud lenonem compotorum vnusquisque, eo per insidias proteruam producente puellam cuius,

Edebat, in sese intuens, bellaria.

B est enim grauis pcena intemperantiae pecuniam fenore accipere: & non vsque adeo facile est crumenam soluere. At haec voluptates, quae liberales dicuntur, quales infano tiliarum & musices amore capti sectantur, & aures oculosque iis habent deditos, vndique percipi possunt, incertaminibus, in theatris, in conuiujs, alijs sumtum praebentibus. Propterea facile ab iis corrumpuntur, qui non habent rationem praedagogi loco tutantem & regentem. Facto silentio, Quid inquam, faciet ergo ratio, quid dicet vt nos seruet? neque enim opinor aurium illa Xenocratea opercula circumponet, neque è media caena abiget, cum audiemus lyram componi, vel tibia moueri. Tum Lamprias, Nequaquam, inquit. Sed quoties istae nobis offerentur delectationes, Musae sunt accersendae, confugiendumque in priscorum Heliconem. Qui enim sumtuosam amat, ei non possumus Penelopen adducere, aut Pantheam nuptam tradere. At qui mimis gaudet, cantilenis, ac carminibus mala arte prauaque imitatione conditis: hunc possumus ad Euripidem, Pindarum, Menandrum traducere, falsumque auditum (vt Plato ait) potabili oratione proluere. Nam sicut magi à malis genijs occupatos iubent secum legere & recitare Ephesia nomina: sic nos in istis praeludijs, & saltationibus, vbi furores sunt & conclamationes bellicae cum tumultu & ceruicum iactatione: sacrarum & venerandarum istarum memores litterarum, & iis comparantes cantilenas, poemata, inanisque orationes, non percellemur istis, neque nos obliquos quasi rapido amne ferendos dabimus.

Q
conu
ymb
ante
non
& qu
in via
vmbra
bet. Po
conu
cessu
tur, qu
tem in
dem ca
ret, qu
ti acci
tantibu
videre
cos cla
rent, cu
tur app
ad pra
vt ferio
qui sic
dere.
impro
perano
est, v
cation
in vino
modum
eos que
uiuia al
bufuis h
Miter ve
à conuiu
tatus, q
nouerit,
men voc
cum ire,
velletam
rem por
venire
ciuile est
quibus do
re. rursu
& vngat
tem, illibe
Gnatho fu
cum null
si quid iac
vbi plurim
dicuntur &
bear, qui
sed spurius
pferit: nan
fentes, obn
li in ipsa no
nomen vni
atque respo
homines c

διὸ καλῶν μὲν ἑτέρου, ἔδωκε ποτὲ σκιάς (ἰσχυρὰ γὰρ ἡ τῆς πόλεως σκιή) καὶ διασπαράττης) αὐτὸς δὲ κληθεὶς ὑφ' ἑτέρου πρὸς ἑτέρον, ἀρχὴ γὰρ καὶ ἀπὸ τῆς ἀποδοχῆς. ἡμοιωθεὶς δὲ μετὰ τοῖς λόχοις τούτοις ἡσυχίας, ὁ Φλάωρ τούτου (ἔφη) τὸ δόλτερον ἔχει μᾶλλον ἀπορία. τὸ δὲ καλῶν οὕτως ἀναγκασθὲν ἐστὶν ἐν ταῖς τῶν ξένων ἀποδοχῆς, ὡς πρὸ εἰρηται πρὸς ἑτέρον. οὐτε γὰρ ἀνὰ φίλων ἐστὶ δὴ ὀπίσθεσ, οὐτε γινώσκειν οἷς ἔχων ἡκεῖν ῥάδιον. κατὰ πρὸς αὐτὸν, Ὁρασίω (ἔφω) μὴ οἱ καλεῖν οὕτω δεδωκότες τοῖς ἐστῶσι, καὶ τὸ πείθεσθαι τοῖς καλουμένοις, καὶ βαδίζαν δεδωκᾶσιν. οὐτε γὰρ διδόναι καλὸν, οὐτε αἰτεῖν ὁ διδόναι μὴ κατῆκεν, οὐτε ὁ- λως πρὸς καλεῖν ἂ μὴ δεῖ πρὸς καλεῖσθαι, μηδὲ ὁμο- λογεῖν, μηδὲ πρὸς πτεῖν. τὰ μὲν οὖν πρὸς ἡγεμόνας ἢ ξένους, οὐκ ἔχον κληθεῖν ὁδοῦ ἀφ᾽ ἑσῆς. ἀλλὰ δεῖ δεχεσθαι τοῖς μετ' αὐτῶν πρὸς ἡμοιωθεῖς, ἄλλως δὲ φίλων ἐστῶντα, φιλικώ- τερον μὲν ἐστὶ τὸ καλεῖν αὐτὸν, ὡς οὐκ ἀγνωστὰ τὰς γνω- εῖμοις αὐτοῦ καὶ σιωπῆς ἢ οἰκείους. μείζων γὰρ ἡ ἡμῶν καὶ ἡ χάρις, ὡς μὴ λυγρὰν ὄντι τούτους ἀσάξεται μάλι- στα, καὶ τούτοις ἡδιστα σιῶνται, καὶ χαίρει ἡμοιωθεῖς ὁμοίως καὶ πρὸς καλουμένοις. οὐ μὲν ἄλλ' ἐστὶν ὅτε ποιητέον ἐπ' αὐτῶν, καὶ καθάπερ οἱ θεοὶ θύοντες ἅμα συμβῶμοις καὶ σιναίοις κρινῶς σιωπεύοντες, καὶ καθ' ἕκαστον ἐκεί- νων μὴ ὀνομάζοντες. οὐτε γὰρ ὄψον, οὐτε οἶνος, οὐτε μίσην οὕτως ἡδέσθαι ἀφ᾽ ἑσῆς ὡς σιῶνται πρὸς ἑσῆς. ἀλλὰ τὸ μὲν ὄψον καὶ πένθησιν, οἷς ὁ μέλλων ἐσθια- ρεῖ μάλιστα χαίρει, καὶ πρὸς οἶνον ἀφ᾽ ἑσῆς καὶ μύρων ἐρωτᾷ καὶ ἀφ᾽ ἑσῆς πρὸς ἑσῆς, φοβικὸν κρινῶν καὶ νεό- πλουτων. ὧ δὲ πολλοὶ φίλοι καὶ οἰκείοι καὶ σιωπῆς εἰσὶν, αὐτὸν πρὸς καλεῖν, ἐκείνων οἷς δὴ ἡδιστα σιῶνται, καὶ μὴ ὧν ἀφ᾽ ἑσῆς παρόντων, μάλιστα τούτους ἀγειν, οὐκ ἀνδρῶν ὁδοῦ ἀποκ. οὐτε γὰρ τὸ συμπλεῖν, οὐτε τὸ σιω- κεῖν, οὐτε τὸ σιωδικάζειν μὴ ὧν οὐ βούλεται τις, οὕτως ἀν- δρῶν, ὡς τὸ σιωπειν, καὶ τῶν ἡμῶν ἢ δὴ κρινῶν γὰρ ἐστὶ καὶ ἀποδοχῆς καὶ παρῆς καὶ λόγων καὶ πρὸς ἑσῆς ὁ συμ- πόσιον. ὅθεν οἱ τοῖς τυχόντας, ἀλλὰ τοῖς πρὸς φιλεῖς εἶ- δεῖ καὶ σιωπῆς ἀλλήλοισι, ὡς ἡδέως σιωποῦντο. ὅφα μὲν γὰρ οἱ μέγιστοι σιῶνται ἐκ χυμῶν ἀφ᾽ ἑσῆς αὐτῶν καὶ λιπῶν, καὶ γλυκεῖα καὶ δριμύνα σιῶν κρινῶν- τες. σιωπεῖν δὲ χρῆσθαι οὐκ ἀνὴρ ὄντι καὶ κεχαρισμέ- νον ἀφ᾽ ἑσῆς μὴ ἰμοφύλων μηδὲ ὁμοιοπαθῶν εἰς τὸ αὐ- τὸ σιωπεύοντων. ἐπεὶ δὲ ὡς περ οἱ Περικατήρι καὶ λέ- γουσι, ὁ μὲν πρὸς φύσει κινουῦ, μὴ κινουμένον δὲ εἶ), ὁ δὲ ἔρατον, κινουμένον, μηδὲ ἐν δὲ κινουῦ. μεταξὺ δὲ ἀμφότερον, τὸ καὶ κινουῦ ἑτέρα, καὶ κινουμένον ὑφ' ἑτέρων οὐ- πως (ἔφω) ὁ λόγος, τριῶν ὄντων, ὁ μὲν, καλῶν μόνον, ὁ δὲ, καλούμενος, ὁ δὲ καὶ καλῶν καὶ καλούμενος ἐστὶν. εἰρη- ται μὲν πρὸς τὸ καλούμενος, οὐ χεῖρον δὲ ἐστὶ καὶ πρὸς τῶν ἄλλων (ἔφω) ἂ γὰρ μοι δοκεῖ διελεῖν. ὁ μὲν οὖν καλού- μένος ὑφ' ἑτέρου, καὶ καλῶν ἑτέρου, πρὸς (οἶμα) τῶν πλήθους φείδεσθαι δικαίως ἐστὶ, μὴ καθάπερ ἐκ πολε- μίας ὁμοῦ πᾶσι τοῖς πρὸς αὐτὸν ἐπισησόμενος, μηδὲ ὡς πρὸ οἱ χεῖρος κατὰ λαμβάνοντες, ἐν ταῖς πρὸς τῶν ἀεὶ τοῖς ἰ- διῶν φίλοις, τοῖς τῶν καλέσασθαι ἐκκρούων καὶ ἀποκρούων ἀποδοχῆς. ἄστε πᾶσιν τοῖς δευπνίζοντες, ἀπ᾽ ἑσῆς οἱ τῆ Εἰρήτη καὶ τοῖς ἀποτροπαῖς ἐκφύροντες τὰ δεῖπνα,

A Itaque ego alios inuitans, umbras quoque iis con- cessi: (est enim valida urbis consuetudo) ipse umbræ loco vocatus adhuc resisto: neque venio. Sub hæc ver- ba cum esset quietum, Florus: Hoc, inquit, posterius plus habet perplexitatis. Nam sic inuitare necesse est cum hospitibus conuiuium paramus, sicut ante di- ctum fuit. quia neque absq; amicis eos excipere par est, neque facile scitu quibus cum amicis hospes ad- uenerit. Tum ego ad ipsum. Vide ergo, inquam, an qui sic inuitandi facultatem dederunt, etiam inuita- tis dederint obtemperandi & ad conuiuium aduen- di. non enim conuenit dare aut petere, quod dare honestum non sit: neque hortari ad ea quæ non de- cent, neque assentiri & agere ea pulcrum. Sane quod ad principes & peregrinos attinet, locus inuitationi & delectui nõ est, sed qui cum iis uenerunt accipien- di sunt. Alias autem qui conuiuium præbet, amicus agit si amicum vocet, cum non ignoret suos notos, familiaresque & necessarios. maior enim honor tri- buitur, maior inuitur gratia, cum non occulte ferat se tales maxime amplecti, cum iis lubentissime degere, iisque gaudere honoratis æque & vocatis. Est tamen ubi id amici uoluntati liberum debet relinqui. Et quemadmodum deo sacrificantes, quibus idem templum, eadem est ara, iis communiter uota faci- unt, neque seorsim eos nominant * * Non enim obsonium, non uinum, non unguentum tantam uoluptatem adfert, quantam una accum- bens amicus gratulque conuiuia. Enimvero quære- re atque percunctari, quibus obsoniis, quibus bella- riis, quo uini genere, quali unguento maxime dele- ctetur is qui conuiuio est excipiendus: nimis est im- portunum atque insolens. non absurdum neque iniucundum tamen, ei qui multos habet familia- res, amicos, necessarios, mandare ut ipse secum ad conuiuium adducat, quorum præsentia maxime ei sit suauius atque accepta. Nam neque nauigare, neque habitare, neque in foro uersari quibus cum nolis, ita molestum est, ut una cum quibus nolis, in conuiuio adesse: contrarium uero iucundissi- mum. Est enim conuiuium communio seriorum, iocorum, actionum, & sermonum. itaque non qui- uis id frequentare debent, sed amicitia inter se de- uincti & familiares, ut suauius hoc fiat. Quippe ci- bos quidem coqui diuersorum saporum apparant, austeros, pingues, dulces, acresque inter se permi- scentes. conuiuium autem bonum esse nequit & gratiosum, in quod homines diuersarum gentium & affectionum coniecti sunt. Cæterum quemad- modum Peripatetici aiunt esse quoddam primum mouens, quod ipsum non moueatur: & extremum quod moueatur, neque vim ipsum mouendi ha- beat: inter hæc quod & motum adferat aliis, & ab aliis ipsum quoque moueatur. ita ratio docet tres esse in conuiuali re, unum qui inuitet duntaxat, alte- rum qui duntaxat inuitetur, tertium denique, qui & inuitetur & inuitet. De primo dictum est: ne- que abs re fecero, si de reliquis etiam quid mihi ui- deatur exposuero. Is ergo qui ab alio ad conuiuium uocatus alios eodem inuitat, primum, ni fallor, multitudine debet abstinere, neque tanquam ex ho- stico comæatum petens omnes suos secum ad cœ- nam rapere: neque instar eorum qui oppida capiunt multitudine nimia suorum amicorum amicos re- gis exturbare & elidere: quo fieret, ut qui conui- uium præbet eadem fortuna ueretur, quæ ii qui He- cætae & auerruncatoribus geniis cœnam exponunt de quibus

de quib' nihil ipsi aut familia gustat, fumo interim & molestiis vexati. Alias in nos ludunt, qui dicunt, *Delphis sacrare facta, nunc carnes emit.* sed id vere accidit iis, qui hospites importunos, aut amicos exceperunt multis vmbriis stipatos: qui harpyarum in more cibos differunt atq; depopulantur. Secundum est, ut non quibusuis sibi adiunctis ad alios cenatum eat, sed praecipue inuitet conuiuatoris amicos & familiares, quasi cum illo certamine inuito anteuertens vocatione. Si id non datur, secum ducat de suis amicis quos ipse rex vellet a se vocatos: humano adducat nimirum humanos, erudito eruditos: & quos conuiuii praebitor voluisset quoque modo alloqui, cumque iis vsum aliquem familiaritatis contrahere. Est enim haud dubie argutum & vrbatum, hoc modo affecto regi occasionem noticiae & comis consuetudinis parare. Qui vero diuersae factionis, & inconcinnos secum trahit, (puta si ad sobrium bibaces, frugali sumtuosos, iuueni potiori senes austeros, graue loquutes, & barba sapientiae professionem ostentantes adferat) intemptius est, quod amici congressus loco infuauitatem quandam introducat. Etenim oportet vocatum non minus conuiuium praebenti, quam hunc vocato iucundum esse. quod fiet, si non se modo, sed & quos secum adducit, commodos comesque praestet. Qui superest tertius ab alio ad alium inuitatus, is si nomen vmbrae repudiat atque aegre fert, omnino videbitur vmbrae metuere. Ipsa tamen res maximam requirit cautionem. Nam neque est honestum promte quemuis sic vocantem comitari, neque temere. Principio considerandum, a quo voceris. Si non admodum familiaris sit, sed diuitum aliquis & satrapicorum, qui veluti in scena opus habeat satelinitio splendido, aut putet se admodum magno honore adficere & praecclare demereri eum quem secum ducere vult: statim recusandum est. Si amicus inuitet & familiaris, non facile adfentiendum est. sed tum demum cum videbitur opus habere colloquio aliquo & communicatione aliam, oportunitatem non inueniente: aut longo post reuersus tempore, vel discessurus ostendat se benevolentia ductum cupere socium te cenae sibi habere: & neque multos, neque alienos, sed vel solum te, vel cum paucis amicis adducat: aut praeter haec omnia id agat, ut vocato cum conuiuatore probo homine & amicitia digno aliquod consuetudinis & amicitiae conciliet principium. Nam mali quidem, quanto magis nos apprehendere student, tanto magis sentium instar amoliendi & transfiliendi sunt. & si probi ad non probos ducant, nequaquam est obsequendum, neque admittendum, ut tanquam per mel sumas venenum, amicum parando prauum. Absurdum etiam est, ad omnino ignotum & cum quo nihil tibi vnquam familiaritatis fuerit, ire: nisi quis sit (ut dixi) virtute praestans, qui amoris & amicitiae hoc statuat exordium, si facile & candide eum alio ducente accedas. Atque adeo ad familiares quoque potissimum eos eundem est vmbrae conditione, quibus permittum est ad nos quoque adductis vmbriis venire. Philippo quidem ioculari scurrarum videbatur magis mouere risum qui inuocatus, quam qui vocatus ad cenam veniret. Bonis autem viris & amicis ad bonos & amicos honestius est ac suauius, si ad non vocantes inexpectati accedant cum aliis amicis. ita enim simul & conuiuium praebenti laetitiam,

μη γλυκομύοις αὐτοῖς μηδὲ τοῖς οἴχοι, πλὴν καὶ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ μετέχουσι. ἄλλως γὰρ ἡμῖν πρὸς παύσει οἱ λέγοντες Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψώνη κρέας ἀληθῶς ὅτι συμδαίνει τοῖς ξένοις ἀγαθῶνας ἢ φίλους δεχομένους, μετὰ σιαῶν πολλῶν, ὡς περὶ ἀρπυγῶν, ἔλαφορῶν τε καὶ δειπνῶν, καὶ παρομοιοῦντας. ἔπειτα δὲ εἰ μὴ μετ' ὧν ἔτυχε βαδίζειν πρὸς ἑτέροις ὅτι δειπνον, ἀλλὰ μάλιστ' αὐτὸν καλῶν τοῖς τῶν δειπνίζοντος οἰκείας καὶ συνήθεις, πρὸς αὐτὸν ἐκείνον ἀμιλλώμενον, καὶ παρακαταλαμβαίνομεν τὴν κλησέων. εἰ γὰρ μὴ, τῶν ἰδίων φίλων οὐκ αὐτὸν ἠθέληεν αὐτὸν ἐλέσθαι ὁ δειπνίζων, ὅτι φησὶ ὧν, ὅτι φησὶ, καὶ φιλόλογος, φιλολόγους οἴας, ἢ δυνατοῖς, δυνάμηνος πάλας, καὶ ζητῶν ἀμφοτέρωθεν αὐτοῖς ἐν παρορησείᾳ καὶ κρινωνία γηρέσθαι. ὅ γὰρ οὕτως ἔχουσι πρὸς ἀδύναμιν καὶ πρὸς ἀρχὴν ὁμιλίας ἀρχὴν καὶ φιλοφροσύνης, ὅσον ὅτι φησὶ καὶ ἀφείον ὁ δὲ ἀσυμφίλους καὶ ἀσυμφοροῦσους ἐπάγων, ὅτι ἠπικῶν πολυπότας, καὶ λιτὰς πρὸς διαίταν καὶ ἀκράτους καὶ πολυτελεῖς, ἢ νέας πάλιν πολυκῶν καὶ φιλοπαίγμων, παροσούτους σκυθρωποὺς ἢ βαρῶν φτηνῶν, ἢ κινώων σοφιστῶν, ἀκαρῶν ἐστὶν τῆ ἀπείᾳ φιλοφροσύνη ἀμειβομένη. δεῖ γὰρ οὐχ ἠπικῶν ἢ δυνῶν εἶναι τὰ δειπνίζουσι τὸν κεκλημένον ἢ τὸν κεκλημένον τὸν ὑποδεχόμενον. ἔσται ὅ γὰρ ἔδωκεν μὴ μόνον ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ καὶ δι' αὐτὸν ἠπικῶν, ὅτι φησὶ παρὲξ καὶ παρορησείας. ὁ γὰρ μὴ λοιπὸς ἐπὶ τῶν πρὸς οὐκ ἀκαρῶν ὅτι ἑτέρω πρὸς ἑτέρον, ὅ μὴ τ' οἰκίας ἀγαθῶν ὄνομα καὶ δυνῶν χερσαίων, δὴ θῶς σιαῶν δόξῃ φοβῆσθαι. δεῖται γὰρ πλείους διαλαβείας. ἔτε γὰρ τοῖς τυχοῦσιν ἀκαρῶν ἐπίμορος καλὸν, ἔτε ὅπως ἔτυχε, ἀλλὰ δεῖ σκεπῆν πρὸς τὸν τίς ὁ καλὸν ἐστὶν. εἰ μὴ γὰρ ἔσφοδρα σιωπῆς, ἀλλὰ τῶν πλοσίων τῶν σατραπικῶν, ὡς ὅτι σιωπῆς δόρυφορήματος λαμπερῶν δειπνῶν, ἢ πάντων γαλιθαίων τῆ κλήσει πεπρωμένος, ἡμῶν ἐπάγει, πρὸς αἰτητέος ἀφείον. εἰ γὰρ φίλος καὶ σιωπῆς, ἐκ ἀφείον ὑπακουστέον. ἀλλ' ἔδωκεν δεῖσθαι ἴνους ἀγαθῶν ὁμιλίας, καὶ κρινωνίας καὶ ἄλλων ἐκ ἐχρούσης, ἢ ἔλαφορῶν ποτῶν ἀφιγμένους, ἢ μέλλων ἀπαίρειν φανερούς, ἢ δι' ἄνοιας ὅτι φησὶ καὶ ποτῶν συμπαρορησείας, καὶ μήτε πολλούς, μήτε ἀλλοθίους, ἀλλ' αὐτὸν ἢ μετ' ὀλίγων ἐλαφῶν ἐπαγῆν, ἢ μετ' αὐτῶν πάντα παρακαταλαμβόμενος ἀρχὴν ἵνα συνηθείας καὶ φιλίας δι' αὐτῶν γηρέσθαι τὰ καλεσθέντα πρὸς τὴν καλῶν, ἢ ἀφείον ὄντα καὶ φιλίας ἀφείον. ἐπεὶ τοὺς γε μοχθηροῦς, ὅσα μέλλοι ὅτι φησὶ ἀφείοντα καὶ συμπλέκοντα, καὶ τὰ πρὸς βαπτῶν, καὶ ἀφείον καὶ ὑπερβατέον ἐστὶ καὶ ὅτι φησὶ οἱ ἀφείοντες ὡς, πρὸς ὅτι φησὶ ὅ μὴ ἀφείον, ἔδει συνακαρῶν, ἔδει ὑπομῶν. ὡς περὶ ἀφείοντος φάρμακον λαμβάνοντες μοχθηρῶν ἀφείοντος φίλων ἀφείοντα καὶ τὸ πρὸς ἀφείοντα καὶ ἀφείοντα καὶ ἀφείοντα βαδίζειν, αὐτῶν ἢ ἔλαφορῶν ἀφείοντα ἀφείοντα (κατὰ περὶ εἰρηπῆ) καὶ τῶν φιλίας ποιησόμενος ἀφείοντα καὶ ἀφείοντα ὡς τὸ πρὸς ἀφείοντα καὶ ἀφείοντα σιωπῆς ἑτέρω πρὸς αὐτὸν. καὶ μὴ τῶν σιωπῆων πρὸς τούτους μάλιστ' ἀφείοντα ὅτι φησὶ ἑτέροις καλούμενοι, οἷς ὑφείοντα καὶ μετ' ἑτέρων καὶ αὐτοῖς βαδίζειν πρὸς ἡμῶν. Φιλίππῳ μὲν γὰρ ἔδωκεν τὰ γελοιοποιῶν. ὁ αὐτὸν κλητὸν ὅτι φησὶ δειπνον ἐλάτῃν, γελοιοποιῶν ἐῖναι τὸν κεκλημένον. ἀφείοντα δὲ καὶ φίλους ἀφείοντα πρὸς φίλους καὶ ἀφείοντα σεμνότερον ἐστὶ καὶ ἡδίων, αὐτῶν ἢ καλεσῶσι, μηδὲ πρὸς ἀφείοντα, ὅτι φησὶ πρὸς ἀφείοντα, μετὰ φίλων ἑτέρων, ἀφείοντες ἅμα τῶν δεχομένων.

καὶ ἡμιόλιος τοῖς ἀγαθόντες. ἡκιστα δὲ πρὸς ἡγεμόνας, ἢ πλοιοῖσι, ἢ δυνάσταις μὴ καλεσμένοις ὡς αὐτοῖς, ἀλλὰ ὑφ' ἑτέρων, ὡς ἐπὶ βασιλέων ἀσπιδείας καὶ ἀπειροκαλίας καὶ φιλοτιμίας ἀκέρου δοῦναι ὅσα ἀλόγησι φυλακτομένοις.

Menelaum Homeri fingit utro venire ad Agamemnonem, cum is cōuiuio excepisset præstantissimos Græcorū.

Soliciti agnoscens valde anxia pectora fratris.

ideo errorem eius noluit detegere & arguere non veniendo. quod morosi faciunt, & reprehendendi cupientes: qui huiusmodi erroribus amicorum insidiantur, magisque gaudent negligi quam honorari, ut conquerendi habeant occasionem.

Εἰ δὲ ὡς τὸν αὐλητικοὺς χεῖραται.

Πρόβλημα ζ'.

Περί ἀκροαμῶν ἐν Χαίρωνείᾳ λόγος ὡς τὸν ἐγένοντο Διοχρηταῖος ὁ Περσαμηνῆ παρὼντος, καὶ ὡς αὐτὸς ἔειπε ἄμυνόμενος βαθυπύγωνα σοφιστὴν ἀπὸ τῆς Σπώας, ὃς ἐπὶ τῆς τῶν Πλάτωνος κατηγόρησεν τῶν αὐλητικῶν χεῖρων παρ' οἶνον, ἀλλήλοισι δὲ συγγίνεσθαι ὅσα λόγους μὴ δυναμένων. καί τοι παρῶν ἀπὸ τῆς αὐτῆς παλαίστρας Φίλιππος ὁ Πρηνεὺς ἔαν ἐκέλευσε τοῖς παρ' Ἀθάωνι δασιυμόνας ἐκείνοισι πρὸς αὐτὸν καὶ περὶ τῶν ἐπιτεπέστερα φησὶ τοῦτον. εἰδὼ αὐλητῶν παρῶν ἐκείνων ἐκπεσόντων, θαυμαστὸν ἦν, ὅτι καὶ εἰ μὴ καὶ τὸ πῦρ καὶ οἴνου λήθη κατελάμβανεν ὑφ' ἡδονῆς καὶ κηλίσεως τὸ συμπόσιον. καί τοι Ζενοφῶν ἐκ ἡγεμόνων Σωκράτους καὶ Ἀγλαΐας καὶ ἄλλων παρῶν τοῖς τῶν γελωτοποιῶν φέρων Φίλιππον, ὡς ὅτι Ὀμηροῦ, τὸ κέρμιον πόλιος ὄντος, ὑποδείξαι τοῖς ἀνδράσι. Πλάτων δὲ τὸν τε Ἀριστοφάνους λόγον ὡς τῆς ἔρωτος, ὡς κωμῶντος, ἐμβόληκεν εἰς τὸ συμπόσιον, καὶ τὸν ἔξωθεν ἀναπέλασας τὴν αὐτὴν ἐπαγὰν δὲ ἔμαθ' ἡ ποικιλιάτων, μεθύοντα καὶ κώμῳ χεῖρων ἐφεφάων ἄλλοις ἀδὴν. εἴτα οἱ πρὸς Σωκράτην ὅσα περὶ κηλιεσμοῦ ὡς Ἀθάωνος καὶ Σωκράτους ἐγκώμιον, ὡς Φίλιππος χεῖρες. Ἀρῆ γε (εἶπε) ὅσοι ἔστιν, ὅτι ἔσ' ἂν πολλῶνος ἡκιστος εἰς τὸ συμπόσιον ἡρμοσμένοι τὴν ἄρῃαν ἔχοντες, ἰκέτω ὅτι παρῶν ἐπιτεχέων τὸν θεόν ἕως ὁ λόγος συμπερασθῆ καὶ λαβὴ τέλος: εἴτα ἐκεῖνοι μὲν οἱ ἀνδρες (εἶπε) ποσαύτην ἐν τῷ ἀγαθόντες χεῖρον ἔχοντες, ὅμοιοι ἔχοντες τοῖς ἐπεισοδίοις, καὶ διεποικίλλον τὰ συμπόσια παιδίας τοιαύτης, ἡμῶς δὲ μεμιγμένον πολιτικῶν καὶ ἀγροεῶν ἀνδράσι, πολλοῖς δὲ (εἶτα ἔγωγε τὴν χεῖρον) ἰδιώταις καὶ ὑπαρχοικιστέροις, ἐκδοθέντων τῶν τοιαύτην χάριν καὶ ὅσα ἔστιν ἐκ τῶν συμπόσιων, ἢ ἀπὸ τῶν ὡς ὅτι τῶν σιρῆνας ἐπιτεσασα φάσκει. ἡ δὲ Κλητόμαχος μὲν ὁ ἀθλητὴς ὄνασας ἀμύμων καὶ ἀπῶν, εἰς ἐμβόλοις λόγους ἐραδικὸν ἐθαύμαζε. φιλοσοφῶν δὲ ἀπὸ αὐτῶν ἐκ συμπόσιου φάσκει καὶ φαστείας ἀρμολογίας ὑποδείξαι, βροσὶ τῶν καὶ τῶν λυχνόχοι ἀπῶν, ὅτι καὶ ἀγαθῶν ὄντων, τῶν ἀβλαβῶν τῶν ἡδονῶν, ὡς ὅτι οἱ καίτοι παρῶν τὰ μύρα, ἐδελυτῆ μύρος: εἰ γὰρ ἄλλοτε, μάλιστα δὲ περὶ τῶν ποτῶν πρὸς παρῶν ὄντων τούτοις, καὶ ὁδοῖον εἰς τῶν τῶν τῶν πλά ψυχῶν. ὡς τὰ γε ἄλλα φίλος ὢν Εὐειπίδης ἐμὲ γοῶν οὐ πεπεικε, ὡς εἰ μοισικῆς νομοθετῶν ὡς ὅτι τὰ πένη καὶ τῶν βαρυφροσύνας μετὰ χεῖρας οὐσης. ἐκεῖ μὲν γὰρ ὡς ὅτι ἰατρῶν ἐφιστάται δὲ νοσοῖσι ἐσπουδακῆτα καὶ ἡφοῖται τὸν λόγον, τῶν δὲ τοιαύτων ἡδονῶν τῶν Διονύσου κατεμίσθασα, ἐν παιδίας μέρει ἡγεσθαι. χεῖρον γὰρ τοῖς τῶν Λάκωνος Ἀθηνῶσι καί τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν φαστείας, θ' ὡς μύρος τῶν τῶν ἀπῶν τῶν χεῖρων, καὶ τῶν ἀπῶν τῶν διδασκάλων καὶ τῶν ἀμύμων, ὅτι ἔφη σφραγισθῆ τῶν πόλιν μὲν ποσαύτης ἀπῶν πᾶντος παρῶν τῶν ὄντων παρῶν δὲ παρῶν.

& honorem ducentibus parant. Minime omnium ad duces, aut diuites, aut potentes ire decet non inuitatos ab ipsis sed ab aliis. cauenda enim est nō plane carens ratione impudentiæ, ruditatis, & ambitionis opinio.

An tibicina sint adhibenda conuiuio. Questio septima.

CHæroneæ in conuiuio præfente Diogeniano Pergameno disputatum fuit de acroamatis siue auditionibus. Ibi negocium nobis exhibuit sophista quidam prolixam gerens barbam, Stoicæ sectæ homo, Platonem allegans qui culparet tibicinam inter pocula adducentes, cū ipsi colloquio inuicē se oblectare nequirent. Philippus vero Prusienfis ab eadem secta, qui tum vna aderat, missos facere iubebat illos Agathonis cōuiuas, qui quauis tibia, quouis musico instrumento suauius sonaret. non enim id mirum fuisse si ipsis præsentibus nullus tibicina locus relinqueretur: sed hoc, si nō cibi etiam potusq; obliuiopre voluptate & delectatione cōuiuas cepisset. At vero Xenophō (aiebat) pudori non duxit sibi, cum Socrate, Antisthene, alijsq; horū similib. præsentibus, Philippū scurræ adduceret, eumq; sicut Homerus cepam, cōdimentū vini conuiuis ostenderet. Plato quoq; cum Aristophanis de amore sermonem veluti comœdiam suo cōuiuio inseruit: tum ad extremū foribus, quod aiūt, apertis introduxit drama quam maxime de variis vnū, Alcibiadē ebriū, & comestantē eumq; coronatū. Iam iocosa illa cum Socrate de Agathone cōcertatio, & Socratis laudatio, fasne est, bonæ Gratiæ, quod Apollinē cū concinnata lyra in conuiuium venientem, cōuiuæ obsecrauerunt ut tantisper sileret, dum oratio isthæc absolueretur? Ergo cū isti viri, tanta in differēdo venustate præditi, nihilominus si sunt adscititiis reb?, ac iocis huiusmodi varietatem suis conciliauere conuiuiis: nos qui ciuilibus & forensibus, atque adeo si ita vsu veniat rudibus & agrestibus non nihil hominibus permiscemur, hanc è conuiuiis exturbabimus elegantiam atq; oblectationem, aut inde nos proripiemus, tanquā Sirenes aduētantes si fugeremus? Equidē admirationē sui excitauit Clitomachus athleta, surgens & discedēs, cum amatorius sermo inferretur. Philosoph⁹ vero tibiam è cōuiuio fugiēs, aut psalteriam metuens fides concinnantem, facigerumq; iubens cum clamorē celeriter lumen accēdere, ridiculus non sit, innoxias omnino voluptatis, sicut canthari vnguenta, abominans. Nam sicubi alias, maxime inter pocula alludendum hisce rebus est: animusq; deo dedēdus. Mihi quidem alioqui carus Euripides suam legē neutiquā persuasit, musicā ad luctus & mœsticias transferendam statuens, ibi enim medici loco ad siltere ægrotantib. debet sobria & industria ratio: huiusmodi vero Baccho admiscere voluptates, & lucum iocumq; deputare conuenit. Est vero scitum illud Laconis, qui, cum Athenis noui certaret tragœdi, spectans apparatus choragorum, studia docētū, & conatus, dixit: Nō sapere ciuitatē, quæ tantū in re ludicras impendet studium. Omnino enim ludēdo ludēdum est.

& neque magno sumtu, neque neglectione occasionum ad alias res utilium redimenda animi relaxatione: sed inter pocula & per ocium degustandæ hæc oblectationes, interimque dispiciendum si quid ex iis percipi possit utilitatis.

*Quenam potissimum acroamata cæne sint adhibenda.
Questio octava.*

HIs dictis sophistam rursus volentem repugnare ego inhibens, Id potius, inquam, considerandum est Diogeniane, quodnam de multis acroamatum genus conuiuio sit accommodatum, hortemurque sapientem hunc ut diiudicet. cum enim nullo adficiatur, nullo demulceatur, nihil periculi est ne per errorem suauius meliori preferat. Tum ille, Diogeniano & nobis hortantibus, nulla interposita mora: Cætera, inquit, in orchestram & scenam reicio: id vero introduco, quod nuper Romæ irrepsit in conuiuia, neque adhuc apud multos cernitur. Nostis nimirum Platonis dialogos partim narratione, partim actione quadam constare, qui ideo dramatici dicuntur. De his facilimos pueri edocentur, ita ut memoriter recitent. adiunguntur autem gestus conuenientes personarum moribus & vocis effictio atque forma, & affectiones dictis congruæ. Hæc austeri quidem & eruditi maximo opere probauerunt. effæminati, & quorum aures inscitia atque bonarum imperitia rerum corruptæ essent, quos Aristoxenus bilem aiebat vomere si enharmonium cantum audirent, expulerunt. Neque mirer expulisse, mollicie omnino obtinente. Hæc Philippus nonnullos videns iniquius hæc ferentes: Desine, inquit, mi homo, nobis conuicium facere. Nos enim sumus, qui primi rem istam, cum Romæ introduceretur, ægrè tulimus, reprehendimusque eos, qui putarent Platonem debere in vino animi causa & ludi audiri, contenderentque eius dialogos ad vnguenta & bellaria audiendos esse. quando etiam Sapphus & Anacreontis si carmina recitarentur, verecundia ductum me debere poculum deponere arbitrarer. Multa vero mihi in mentem veniunt, quæ si proferam, metuo ne serio aduersus te differuisse videar. itaque, ut vides, vna cum poculo id fodali tribuo, ut dulci sermone falsum auditum demulceat. Excipiēs tunc cum Diogenianus: Atqui & hos, inquit, audio sobrios sermones, ita ut vinum nobis non videatur imperare. metuo ne ipse crimen tubeam. Et sane multa acroamata sunt amputanda. Primum tragœdia, non admodum ea conuiuio apta, ut quæ grauius sonet, molieturque imitationem rerum animo ingentes motus inferentium, & miserationem excitantium. A saltatione porro Pyladem remoueo, tumidam scilicet, & adfectuum plenam, multasque requirentem personas. Quod si tamen locus est Socraticis istis saltationis laudibus, Bathylleam admitto, pedestrem, & cordaci affinem, Echoni, aut Pani alicui aut Satyro cum Amore comestanti, saltando respondentem. De comediiis, vetus ob inæqualitatem non est bibetibus accommodata. Nam & quæ in auditorû cōpellationibus, quas parabases appellat, libertas dicendi serui surpatur, nimis intemperans est atque vehemens:

A καὶ μήτε δαπνύης πολλῆς, μήτε τῶν πρὸς ἄλλα χηρίμων χαρῶν ἀνεῖσθαι τὸ ῥαθυμεῖν, ἀλλ' ὅτι πότε καὶ ἀεὶ τῶν ποιούτων ἀπογοῦσθαι, καὶ σκεπεῖν ἅμα τερπόμενοι εἴτη χησιμον δὲ αὐτῶν λαβεῖν βεβῆν.

Τίσι μάλιστα χησιτέον ἀκροάμασι πρὸς δεῖπνον.
Πρόβλημα η'.

E Πεί δὲ ταῦτα ἔρρηξεν, βουλομένην αὐτὴ ἀπιλέγειν τὸν σοφιστῶν ἐγὼ διακερυόμενος, Ἐκείνο μάλλον (ἔφη) σκέψασθε αἰ πῶς ὁ Διογηναιεὺς πολλῶν ἀκροαμάτων ποιοῦν δὴ μάλιστα χησιτέον ἐναρμόσιε, καὶ πρὸς ἀκατάμενον ἔπι κείναι τοῦτο σφόν. ἀπαθῆς γὰρ ὡν πρὸς ἀπόδρα καὶ ἀκήλητος οὐκ αἰσφαλείη πρὸς τὸ βελτίονος ἐλέσθαι τὸ ἥδιον. ὡς οὖν ὅτε Διογηναιὸς παρεκάλει καὶ ἡμεῖς, ὅσδε μελήσας ἐκείνος ἔφη, τὰλλα μὲν ἐπὶ πλὴν θυμέλιω καὶ πλὴν ὀρχήσασθαι ἐξελάνειν εἰσάγειν ἢ τὸ νέωσι μὲν ἐν Ρώμῃ παρεισηγμένον εἰς τὰ συμπόσια, μήπω ἢ ἀναλάμπει ἐν τοῖς πολλοῖς. Ἰτε γὰρ (εἶπεν) ὅτι τῶν Πλάτωνος διαλόγων **C** διηγηματικὴί πινές εἰσιν, οἱ δὲ δραματικὴί. πούτων οὖν τῶν δραματικῶν τοὺς ἐλαφροτάτους ἐκδιδάσκονταί παῖδες, ὡς τε ἀπό σόματος λέγειν. πρὸς σέτι ἢ ὑποκρίσις ἀρέπουσα τῶν ἤτι τῶν ὑποκρινόμενων πρὸς ὁσῶπων, καὶ φωνῆς πλάσμα καὶ χησιμα, καὶ δραματικὴί ἐπόμνησι τοῖς λεγόμενοις. ταῦθ' οἱ μὲν ἀνεσθῆσι καὶ χαρίεντες ἠγάπησαν ὑποφουδῶς. οἱ δὲ αἰσθησῆσι καὶ δραματικῶν τοῖς ὡτα δὲ ἀμοιῶσαι καὶ ἀπειρησῆσαι, οὗς φησὶν Ἀριστοτέλης χολώσθαι ἐμὲν ὅταν ἁρμοῖου ἀκούσωσιν, ἐξέβαλλον. καὶ οὐ θαυμάσιον δὴ εἰ τὸ πάντοτε ἐκβάλλουσιν ἔπι κρησῆσι γὰρ ἠθλητῆς. καὶ ὁ **D** Φίλιππος ὁράν ὑποδύε χησινοῦσας οἴους, Φεῖδου (εἶπεν) ὡταῖς, καὶ πρὸς ἀλάλου λοιδορῶν ἡμᾶς. ἡμῶς γὰρ ἐσθῆσι οἱ πρὸς τὸ πρὸς ἄματος εἰσαγερόμενον δυσχερῆσασθαι ἐν Ρώμῃ, καὶ ἀκατάμενοι τῶν ἀξιοῦστων Πλάτωνος διαλογῶν ἐν οἴῳ ποιεῖσθαι, καὶ τῶν Πλάτωνος διαλόγων ἐπὶ τραγῆμασι καὶ μύθῶσι ἀκούειν δραματικῶν, ὅτε καὶ Σαπφουδῶς ἀναδερχόμενης, καὶ τῶν Ἀνακρέοντος, ἐγὼ μοι δοκῶ καταθέσθαι τὸ ποτήριον ἀδούμενος. Πολλὰ δὲ εἶπεν ἔπι ἡμεῖς **E** καὶ δὲ δὲ, μὴ μετὰ ἀσπυδῆσι οἴους ἀφῆλεσθαι πρὸς σέ δὲ. ὅθεν (ὡς ὁρᾶς) πύμνα λόγῳ ἀλμυρῶν ἀκρίων καὶ κακῶσιν τῶν φίλων δὴ μετὰ τῆς κύλικος διδώμι. δὲ ἀμυρῶν οὖν ὁ Διογηναιεὺς, Ἀλλὰ καὶ τούτους (ἔφη) ἠφονῶσας ἀκούω λόγους: ὡς τε οἱ οἴους ἡμᾶς ἀδουκῆσι οὐκ εἰκεν, ὅσδε κρησῆσι. δὲ δὲ δὴ μὴ καὶ αὐτὸς βύθινος ὑποσῶ. καὶ τοῖς τὰ πολλὰ πρὸς ἀκροάματι τῶν ἀκροαμάτων βεβῆ. πρὸς τὴν τραγῆδιαν, ὡς οὐ πρὸς ἡ συμποτικῶν ἀλλὰ σεμνοτέρων βοῶσασθαι καὶ σκελερῶμεν, πρὸς ἀκροάματι ὑποκρίσις πάθος ἐχόντων καὶ οἴκτων. ἀποπέμπω δὲ τῆς ὀρχήσασθαι τὴν Πυλάδειον, ὄγκῶ δὴ καὶ παθητικῆ καὶ πολυπρόσωπον ἔσαν. οἶδει δὲ τῶν ἐγκαμῶν ἐκείνων ἂ Σωκράτης πρὸς ὀρχήσασθαι **F** διήλθε, δέχουσι τὴν Βαθύλλειον αὐτὴν πέσαι τοῦ κέρδατος ἀπομύθῳ, ἠγούσ, ἢ πῆσι Πανὸς ἢ Σατύρου σὺν ἔρωσιν καὶ μεζόντος ὑπο ὀρχήσασθαι ἀπιτεμνόμεν. τῶν δὲ κωμῶδων, ἢ μὲν δραματικῶν τῆν ἀιωμαλία ἀιάρμοτος ἀιθρῶσι πῆσι οἶσιν. ἠτε γὰρ ἐν ταῖς λεγόμεναις πρὸς ἀλάσασθαι αὐτῶν ἀσπυδῆ καὶ παρρησία λῆσι ἀκροάτος βεβῆ καὶ σύντονος.

ἢ τε παρὰ τὰ σκώματα ἢ βαυλολογίας ἀχέρεια, δεινὰς
κατάχρησιν, καὶ ἀναπεπαισμένη καὶ γέμουσα ῥημάτων ἀ-
χέρων καὶ ἀχολάτων ὀνομάτων. ἐπὶ δὲ ὡς παρὰ ἐν τοῖς ἡγε-
μονικαῖς δείπνοις ἐκάστῳ παρέστηκε τῶν κατακειμένων οἴνο-
χόος, οὕτω δὲ ἡ περὶ γραμματικὴν ἐκάστῳ τὸ καθ' ἑκάστον ἐξη-
γεῖσθαι, τίς ὁ Λαϊμοδίας παρ' Εὐπόλιδι, καὶ ὁ Κινησίας
παρὰ Πλάτωνι, καὶ ὁ Λάμπων παρὰ Κρατίῳ, καὶ τῶν
κωμωδουμένων ἐκάστοις ὡς τε γραμματοδιδασκαλεῖον ἡμῶν
ἡμεῖσθαί τὸ συμπόσιον, ἢ κωφὰ καὶ ἀσπαστὰ σκώματα
ἀφ' ἑαυτῶν φέρεσθαι. περὶ δὲ τῆς νέας κωμωδίας ἢ αἰτιολογί-
αν οὐκ ἔχω γὰρ ἐγκέλευσθαι τοῖς συμπόσιον, ὡς μᾶλλον αἰ-
τιολογεῖς ἢ Μενάνδρου ἀφ' ἑαυτοῦ ῥησὶν τὸν πότον. ἢ τε γὰρ λέ-
ξις εὐδαίμων καὶ περὶ κατέσπαρται τῶν παλαιῶν, ὡς μήτε
ἄπο ἰσφόντων καταφρονεῖσθαι, μήτε οἰωνοῦσι αἰσάν-
γνωμολογίαι πηχέαι καὶ ἀφελεῖς ὑπορρέουσαι, καὶ ἄ-
σκληρῶτα τῶν ἡθῶν ὡς παρὰ ἐν πύρρι τῶν οἰωνομαλάτοις
καὶ καμωτοῖσι παρὰ τὸ ἐπιπέτατον. ἢ τε τῆς αὐτοῦ δῆς παρὰ
τῶν παιδῶν αἰάκροισι ἐπὶ γὰρ ἐν αἰετοῦσθαί δόξειεν,
ἀλλ' ἢ πεπαισμένων καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἡδονῶν ὁμοῦ καὶ ὡ-
φέλειαι. ἐχθρὰ δὲ καὶ τὰ ἐρωτικά παρ' αὐτοῖς καὶ ἐν πεπαισ-
ται αἰσθητοῖσι, καὶ ἀναπαυομένοις, μετὰ μικρῶν ἀποδοσι
παρὰ τῶν αἰσθητῶν γυναικῶν. οὐτε παιδὸς ἔρωτος ἀρρεῖός ἐστιν
ἐν τούτοις δέξασθαι, αἰετὸ φθόρον τῶν παρ' αὐτῶν εἰς γάμον
ἐπιπέτως κατατρέφοισι τὰ δὲ παρὰ ἐπαιέτας, ἀλλ' ἢ ὡς ἰ-
καναὶ καὶ δρασίαι, ἀφ' ἑαυτῶν σωφρονισμοῖς πῶς ἢ
μετανοίας τῶν νέων ταῖς δὲ χηρῶν καὶ ἀντερώσας, ἢ πα-
τήρ τις αἰσθητῶν γήσιος, ἢ χεῖρος ἡσθητῶν τῶν
ἐρωτῶν, συμπεριφορῶν αἰδοῦν ἔχων φιλεῖν δεσπῶν. ταῦτα
δὲ αἰθρῶσι ἀλλο μὲν τῶν παλαιῶν ἴσως γὰρ ἐμῶν αὐτοῦ
δῆς ἀξία ἐστίν. ἐπὶ δὲ ὡς πῶς οὐ γυναικῶν αἰετὸ
περὶ τὸν αὐτῶν καὶ γλαφυρῶν ἄμα καὶ πλάσιν ἵνα καὶ
κατακρίσασθαι ἐπιφέρει, σωφρονοῦσθαι τὰ ἢ τῶν ἐ-
πεικέσι καὶ φιλεῖν δεσπῶν. ὁ μὲν οὖν Διογρησιός, ἢ παυ-
σαμῶν ἢ ἀφ' ἑαυτῶν, ἐσιώπησεν. ἐπιφυομένου δὲ αἰ-
τῶ τῶ σοφιστοῦ πάλιν, καὶ ῥήσεις ἵνα εἰς οἰωνοῦ δεινῶν Α-
εισοφανείαν φαίνεσθαι, ὁ Φίλιππος ἐμὲ παρὰ ἀρρεῖας,
Οὐτος μὲν (ἐφ' ἡ) τῶν ἐπιθυμῶν ἐμπεπληκε, τὸν ἡδίστον αὐ-
τῶ Μενάνδρου ἐπαμείνας, καὶ τῶν ἄλλων γὰρ ἐπὶ φρονι-
ζέειν εἰσθελεῖται δὲ πολλὰ τῶν ἀκροαμάτων ἡμῶν αἰε-
ζέτας, περὶ ὧν αἰσθητῶν ἀκούσασθαι σου. τὸν δὲ τῶν ζωδιο-
γλυφῶν ἀγῶνα βραβεύσασθαι αὐτοῦ, αἰσθητῶν τῶν ξένων καὶ
Διογρησιῶν, ἢ φροντες. Οὐκ οὖν (ἐφ' ἡ ἐγὼ) μίμοι ἵνες εἰσιν,
ὡν πῶς μὲν, ὑποθέσεις, ταῖς δὲ, παῖγρια καὶ λυδοῖν. ἀρμόζι
δὲ γὰρ ἐπὶ τῶν (αἰμα) συμπόσιον ἡμῶν τῶν ὑποθέσεις
ἀφ' ἑαυτῶν τῶν δειμάτων καὶ τὸ διαχρησῆσθαι τὰ δὲ
παῖγρια, πολλῶν γέμουσα βαυλολογίας καὶ αὐτομολογίας,
γὰρ πῶς τὰ ὑποθέσεις ἀναμίζοισι παιδαίους, ἀλλ' ἢ
δεσποτῶν ἢ σωφρονοῦσθαι, ἡδονῶν παρὰ σῆκει. οἱ δὲ
πολλοὶ, καὶ γυναικῶν συγκατακειμένων καὶ παιδῶν αἰσθητῶν,
ἐπιδεικνύσθαι μὲν ἡμῶν τῶν δειμάτων καὶ λόγων ἀπάσης
μῆτις ἀφ' ἑαυτῶν τῶν ψυχῶν ἀφ' ἑαυτῶν. ἀλλ' ἢ γε κί-
θάρα παλαιὰ καὶ καθ' ὅμηρον ἐπὶ τοῖς χεῖροις γινώσκου-
ται δαίμων, ἐπὶ καὶ μακρῶν οὕτως Φιλίππου καὶ σωφρονοῦ
παρὰ τῶν ἀφ' ἑαυτῶν, ἀλλὰ δεῖσθαι τῶν κηραφῶν μόνον, ὅπως τὸν πολλὸν
ἀφ' ἑαυτῶν καὶ γὰρ ἐξ ἑαυτῶν τῶν ἀφ' ἑαυτῶν, ὡφθια
καὶ παρὰ τῶν θαλάσσοισι αἰσθητῶν ἀδόντες. τὸν δὲ αὐτῶν γὰρ
βουλομένοις ἀπώσασθαι τῆς τρεπέζης ἐστίν.

A & leuitas conuiciandi ac scurrilitas admodum fa-
stidiosa atq; aperta, & repleta indecoris uerbis, lasciu-
uisq; nominibus. preterea sicut in principū conui-
uii vnicuiq; accumbētium adstat pincerna: ita o-
portebit vnicuiq; conuiuarū adesse grammaticū,
qui singula enarrat, quis sit apud Eupolidē Laïmo-
días, apud Platonē Cineσίας, Lāpo apud Cratinum,
ac alii qui in comœdiis exagitantur. vt iā vel scho-
la grammatica fiat conuiuium, vel surda & ignota
dicteria differantur. Quid dicam de noua comœ-
dia, quæ ita conuiuuii immixta est, vt facilius ea si-
ne uino, quam sine Menandro peragantur? Nimi-
rum n. & dictio iucunda ac pedestris rebus inper-
fa est, vt neq; a sobriis contemnatur, neq; ebriis sit
molesta: & vtilis sententiæ atq; simplices vna fluē-
tes, etiam durissima ingenia per uinum veluti ignē
molliunt & ad mansuetudinē flectunt: tum serio-
rum cum iocis contēperatio nullam aliam ad rē
facta uideri potest, quā vt eos qui bibere & animos
relaxarunt simul & oblectet & iuuet. amatoria quo-
que eius locum habent apud eos qui biberunt, &
paulo post dormitum ad suas uxores abeunt. nam
neque puerorum amor in Menandri est comœ-
diis: & vitia virginibus oblata, commode in nu-
ptias vertuntur, meretrices si introducuntur pro-
caces & feroces, castigationibus aut pœnitentiā ad
olefentum amores earum diffunduntur, si probæ,
& vicissim amantes: aut pater alicuius inuenitur
verus, aut tempus amori p̄scribitur consuetudi-
nem verecundam humanamque habenti. Hæc vt
hominibus alia in re occupatis videantur nullum
habere operæ p̄cium: ita inter bibendum non
miror si iucunditas eorum & elegantia non nihil
facit ad effingendum componendumq; animos,
moreq; ad humanitatem conformandos. Sub
hæc uerba Diogenianus siue sine siue interuallo
facto tacuit. Cum autem sophista rursus eum ado-
raretur, & quædam Aristophanis affereret carmi-
na recitanda: Philippus me compellans, Hic qui-
dem, inquit, suæ satisfecit cupiditati, suauissi-
mum sibi Menandrum laudando: videtur que re-
liquorum porro nullam habere curam. Sunt au-
tem multa adhuc acroamata, de quibus nihil no-
bis disputatum est, & ego ex te aliquid audire per-
uelim. nam de certamine eorum qui animalcula
sculpunt, cras agemus, si hospiti & Diogeniano
ita videbitur. Sunt ergo dicebam, mimi, quo-
rum alii argumenta, alii ludicra appellantur: neu-
trum, vt ego arbitror, genus conuiuio conue-
niens: argumenta ob longitudinem actionum, &
sumtuam difficultatem: ludicra, quod ita scatent
scurrilitate & inanitate uerborum, vt ne à puerulis
quidem, qui dominis modestis calceos portant,
spectari ea deceat. quanquam multi eam uxoribus
iuxta accumbentibus & impuberibus filiis imita-
tiones ostentant rerum & uerborum, quæ magis
quæuis ebrietate animos perturbant. Enim uero
cithara antiquitus, & iam inde ab Homeri tem-
poribus eo nomine nota fuit, quod socia conui-
uii esset: actam diurnam amicitiam atque sode-
licium non conuenit diuellere. id modo à citha-
rædis petamus, vt nimios luctus & gemitus è car-
minibus eximentes, boni omnis modos & ge-
nio indulgentibus accommodatos sonent. Ti-
biam, ne si uelimus quidem, à mensa arcere licet.

nam libationes eam exigunt vna cum corona, & vbi p̄xani accinens diuinum cultum absoluit, sua ui cantu definēs per aures tranfit, iucunda casperfundens voce, quę tranquillitatem ad animum penetransem efficit: vt si quid tristitię & curarum mero nō sit discuffum, id venustate & mansuetudine cantilenę circumuētum conquiescat. si quidem modum tibia non excedat, neque nimios animo adferat motus, cumve exagitet atque extra se rapiat multitudinem sonorum atq; modulorum emollitum, & ad errandum procliuem redditum, Nam sicut pecora orationem hominis non intelligunt, sibilis autem & palpationibus accuratis, & fistulis aut cōchis excitantur ac sopiuntur à pastoribus: ita quod anima habet pecoris & gregis naturam resipiens, rationisque non capax, neque eius dicto obtemperans, cantilenis & rhythmis incantantes componere solent ac pacare. Verum si mihi dicēdum sit quod sentio, nunquam vel tibia vel lyra cantus absque sermone & oda delectaturus conuiuium videtur. Sic enim adfuescendū est studiose, vt ludos quoque & ioca non sine liberali sermone obcamus: cantilenam, rhythmumq; tanquam condimentum colloquio adhibeamus, non seorsim vsurpemus, aut delicatule in iis luxuriemus. Quemadmodum enim voluptatem in vino & cibo vna cum nutrimenti vtilitate subeuntem nemo aspernatur: vnguentariam autem, vt pote ociosam & superuacaneam Socrates veluti alapa inflicta eiecit. ita psalterii vocem aut tibiae aures ferientem non audiamus: tum demum admittamus quando cum docto carmine coniuncta nos inuitat & oblectat. Existimo etiam Marfiam illum à deo fuisse supplicio adfectum, quod capistro & tibiis cum sibi os obturasset, ausus fuit nudo cantu decertare aduersus odam citharę cōiunctam. Id vnum caueamus, ne conuiuiis qui literato colloquio oblectare se inuicem possunt, aliud quid tale ad aures admoueamus, quod impedimentum potius sit delectationis, quam delectatio. Nō enim ii duntaxat stulti sunt, qui domi & à se habentes salutem,

Aliunde aliam sibi volunt adsciscere,

vt ait Euripides: sed & hi, qui cum in se ipsis multa latitię habent reposita instrumenta, id magno studio agunt, vt delectantia extrinsecus accersant. Admodum certe inepta & rustica habetur regis Persarum aduersus Antalcidam Spartanum magnificentia, quando coronam è rosa & croco confertam in vnguentum intingens ei misit, natua pulcritudine extincta, factaque floribus iniurie contumelia. Simile tamen est conuiuiis, qui in sese venustatem & musicam habent, obturbare tibiis ac psalteriis, & alienam extrinsecus allegando propriam atque domesticam perdere delectandi rationem. Maxime acroamatibus locus fore videtur in conuiuiis fluctuante & ad litem cōtentionemve aliquam se accingente. vt vel conuicia aliqua aboleantur: vel quęstio proposita quę ad ingratum certamen & contentionem sophisticam efferat, tollatur: vel rixa concionalis aut forensis inhibeatur. donec de integro placidum ac tranquillum fiat conuiuium.

πρὸς ἀγῶνας ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἀγροεῖας ἐπισηχεῖν
ὁ συμποσίον.

A αἱ γὰρ ἀσπονδαὶ ποδοῦσιν αὐτὸν ἅμα τῷ σφαιραίῳ, καὶ σπυρπιφθέγγει τῷ παλαιῷ ὁ θεῖον. εἶτα ἀπελίγαμε καὶ διεξήλθε τῷ ὄταν καὶ χαλκὸς φωνῆν ἡδεῖα ἀγρῆ τῆς ψυχῆς ποιῶσαν γαλιῶν ὥστε εἶτι τῷ αὐστηρῶν καὶ πεφροτισμῶν ὁ ἀκροεῖται ὅτι δέξεισιν, ὅσδε διέλυσε, τοῦτον τῇ χεῖρι καὶ ὁρατότητι τῶ μέλῳι ὑποκατακλειόμενον ἡσυχάζειν, αἱ γὰρ καὶ αὐτὸς τὸ μέτερον διαφυλάττει, μὴ παλαιόμῳ, μηδὲ ἀασθαλῆ, καὶ παρεξίστα βόμβουζ καὶ πολυχροδίας τῷ ἀγῶνι ὑγρῶν ὑπὸ τῆς μέθης καὶ ἀκροεῖται γαλιῶν. ὡς γὰρ τὰ δρῶματ᾽ αὐτῶν
B γρῶν μὲν οὐ σπυρπιφθέγγει ἀγῶνι ἔχοντος, σιγμοῖς δὲ καὶ πομπυρσοῖς ἀμελέειν, ἢ σύειγξι καὶ σφῆραισιν ἐγείροισι καὶ κατὰ δυνάμει, καὶ πάλιν οἱ νέμοντες οὕτως, ὅσον ἐνεῖται τῇ ψυχῇ φορβαδίκην καὶ ἀγλαῶν, καὶ ἀξιώμετον λόγῳ, καὶ αἰήθων, μέλεσι καὶ ῥυθμοῖς ἐπιβάλλοντες καὶ καταλωῦτες δὲ τῆνται καὶ κατασφῆρανοσιν. οὐ μὲν δὲ εἶ τὸ γαμοὶ φαινόμῳ εἶπειν, οὐτ' αἱ αὐτῶν ποτε καὶ αὐτῶν, οὐτε λυγρῶν μέλεσιν γαλιῶν καὶ ἀγῶν ἐπιτέρψαι τὸ συμποσίον, ὡς πρὸς ῥόματι φέρειν ὑπολαμβάνοντι. δεῖ γὰρ οὕτως ἐπιγῆν καὶ σπονδαίον ὡς τε καὶ τῆς ἡδονῆς ἐκ λόγου λαμβάνειν, καὶ τῆς ἀγῶνι ἐκ λόγου ποιῶσαι. ὁ δὲ μέλεσιν καὶ τὸν ῥυθμὸν ὡς πρὸς ἕνα ἐπι τῶν λόγων, καὶ μὴ καὶ αὐτὰ πρὸς φέρεισιν, μηδὲ λιχνόειν. ὡς γὰρ ἡδονῆν ἐκ οἴνου καὶ ὄψου τῇ χεῖρι τῆς ἑσφῆς σπυρπιφθέγγει ὅσδε ἀπατῆται, καὶ δὲ ἐπι τοῖς μέλεσιν ὅσδε αἰαγχεῖται καὶ πρὸς φέρεισιν ὅσδε Σακερῆτις ἐπι κέρρησιν ῥαπίζων ὅσδε βαλεῖν, οὕτω ψαλτικῆν ἢ φωνῆσιν καὶ αὐτῶν, καὶ ἑαυτῶν ταῦτα καταφύσσει, μὴ ὑποκατακλειόμεν. αἱ δὲ ἐπηται μετὰ λόγου καὶ ἀγῶνι ἐπι τῶν καὶ τέρπουσιν τὸν ἐν ἡμῖν λόγον, εἰσαγάγῳ, οἰόμενοι καὶ Μαρσύας ἐκείνον ὑπὸ τῷ θεῷ κατασφῆρανοσιν ὅτι φορβαδία καὶ αὐτοῖς ἐπισημίας ἑαυτῶν, ἐπόλησε ψιλῶν μέρει ἀγῶνι ἐπι τῶν πρὸς ἀγῶνι καὶ κηδέων. Μόνον (ἐφη) σκεπῶν ὅσδε συμποσίον ἀγῶνι καὶ φιλοσοφίας ἀλλήλοισι δὲ φραῖν καὶ διουαμῶνι μηδὲν ἐπαζώμεν τοῖσιν, ὁ ἐπαζῶν καὶ λυμα ἀγῶνι καὶ ἀλλοῖσι ἀγῶνι πρὸς ἑαυτῶν. οὐ γὰρ μόνον οὗτοι τῶν σπυρπιφθέγγει οἴκει καὶ παρ' αὐτῶν ἔχοντες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖσιν εἰσαγάγῳ λαβεῖν, ὡς Εὐειπίδης εἶπεν, ἀβέλτεροι εἰσιν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι πολλῆσιν ἐκ αὐτοῖσιν ἀφροσύνης καὶ θυμῆσιν παρῶν ἐξῶθεν ἐπαζῶν τὰ τέρπουσιν φιλοσοφῶνται. καὶ γὰρ ἡ τῆς μεγάλου βασιλέως μεγαλοφροσύνη πρὸς Ἀιταλικῶν τὸν Λάκωνα, δεινῶσιν ἐπειρῶ καλῶσιν ἐφαῖν καὶ ἀγῶνι, ὅσδε ῥόδων καὶ κροῦσιν μεμιγμένων, ἐφαῖν εἰς μέρον βαβύλασιν ἐπεμῆν αὐτῶν, ὁ σύμφυτον καὶ ἰδίον καλὸν ἀποσφῆρανοσιν καὶ κατὰ φέρεισιν τοῖσιν αἰθεσιν. ὅμοιον οὖν ἐστὶ τὸ, συμποσίον χεῖρ ἐγῶντος ἐκ αὐτῶν καὶ μῶσιν ἰδίον, κατὰ φέρειν καὶ κατὰ φέρειν ἐξῶθεν, ἀφροσύμῳ τῶ ἀλλοτεῖον τὸ οἰκῶν. μέλιστα γρῶν ἀφροσύμῳ εἶπεν καὶ συμποσίον κυμῶνι καὶ κροῦσιν πρὸς ἑαυτῶν ἢ φιλοσοφίας. ὡς τε λυδῶσιν πινά κατὰ φέρεισιν, καὶ ζήτησιν εἰς ἀμύλλαι ἀτεπῆ καὶ ἀγῶνα σφῆρανοσιν ἐκ φροσύμῳ ἐπι λαμβάνεισιν, καὶ ἀγῶνι αἱ αὐτοῖσιν δὲ ἀγῶνι ἀγῶνι καὶ αἰήθων ἀγῶνι

Οπι βουλεύεσθαι τῶν πότων οὐχ ἤτιον
ἢ τὸ Ἑλληνικὸν ἢ Περσικόν.

Πρόβλημα θ.

Περί τῶν ἐπιπέπων ἐκκλησιάζειν Ἀθηναῖοι λόγος ἔστι
τῶν δειπνῶν, ἐστὼντος ἡμᾶς Νικεστράτου· καὶ τίνος
εἰπόντος, ὡς Περσικὸν ποῦμα ποιούμεν, ὡς ἄνδρες, βου-
λεύμενοι παρ' αἴνον. Τί μᾶλλον (ἔφη ὁ Γλαυκίας ἑπολα-
βῶν) Ἑλληνικόν; Ἐμὲ μὲν γὰρ ἡ δόξα εἰπῶν, Γαστροδύπ-
πλεις βελή κ' ἡμῆς ἀμείνων. Ἑλλήνων δ' οὐκ ἄγαμέμνο-
ν Τροίαν ἐπολιόρχω, οἷς Φαργείοι καὶ Πύθων ὁ γέρον πάμ-
πεστον ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν, ἐπὶ αὐτὸ τῆς κλήσεως κ' ἔ-
τι τῶν ἀείρων εἰσηγητῆς τῶ βασιλεῖ Ἰφιδάμανος, Δαίην δαίτη
γέροντι. πολλῶν γάρ τοι (Φησὶν) ἀργυρέων τῶ πείσεσθαι ὅς
κεῖ ἀείρων βουλεύω βουλεύσῃ. δὲ καὶ τὰ πλείεστα χρυσά-
μια τῆς Ἑλλάδος Ὀνομία ἤχη, καὶ μέγιστα Φιλοχρη-
σαῖτα πρὸς τοῖς ἄρχασι, ἵπποισι, καὶ οἷναι τῶ ἀρχῆς σιμ-
χε. τὰ γὰρ τῶν Κρησίων ἀδρεῖα καλούμενα, τῶν δὲ
Σπαρτιάταις Φιλίπαι, βουλεύονται ἀπορήτων καὶ σιμ-
δρίων ἄριστον ἔχοντα τῶν εἰχεν, ὡς περὶ (ἴμην) καὶ τὸ ἐ-
στὶν ἀπορῶν εἶον καὶ θεσμοθέτων. οὐ πόρρω δὲ τούτων ὁ υ-
κτερινὸς σύλλογος τῶν Πλάτωνι τῶν ἀείρων καὶ πολιτι-
καῖσιν ἀειδῶν ὅστιν, ἐφ' ὃν ἀναπέμπεται τὰ μέγιστα καὶ
πλείεστα ἄξια Φερίδου. οἷ δ' ἔτι τῶν Ἑρμῆ πύματων ἀειδον-
τες, ὅτε μνησάμενοι κρίνου, ἀρ' ἔκ εἰς τὸ αὐτὸ σιμῶνται τῶ
αἶνα τ' λόγος, ὡς γὰρ παρ' ἡμῶν καὶ σιμῶνται ἐπὶ τῶν προημι-
πῶν τῶν, περὶ τῶν ἀπαλατῶν περὶ σιμῶνται. οἱ δὲ
πάμπαν ἄρχασι ὡς εἰδὲ ἔρμου δειδῶν τὸν Διόνυσον αὐ-
τὸν, ἀβουλή, καὶ τὸν ἄλλο δὲ ἐκείνον ἐφ' ἡμῶν περὶ σιμῶνται.

Εἰ καλῶ, ἐπιπέπων βουλεύμενοι τῶν πότων.
Πρόβλημα ι.

Τὰ τῶν Γλαυκίας διεξελθόντος ἔδοξεν ἡμῖν ὀπίσθως
οἱ θεοὺς ὁμοίως ἐκείνοι καὶ ταχεῖς μῆτις λόγος, καὶ ὅπως
ἐπὶ μᾶλλον αὐτῶν ἀμνηστία ἤχοιτο, ζήτησιν ἔτερον ἐπ-
άγων Νικεστράτος ἔφη, πόρρωτερον ἔπαυ μὲν αὐτῶν, Περ-
σικῶν δ' ἀρχαῖος εἶ) δοκῶντος· ἐπεὶ δ' οὐκ ἔστιν Ἑλληνικὸν εἶ)
πεφῶσθαι, δὲ δόξα λόγος βοηθῶντος αὐτῶν πρὸς τὸ αὐτὸν
Φαρμομάχην ἀποπῆσαι. ὅ, τε γὰρ λογισμὸς, ὡς περὶ ὀφθαλμὸς ἐν
ὕψος τῶν ἐργῶν, δυσκίνητον ἡμῖν καὶ διεξέρχον ὅστιν τα δὲ ἐ-
παχθῆ πάντα χόρην, ὡς περὶ ἔρπετα πρὸς ἡλίον, σαλευόμε-
να, πρὸς τὸ αἶνον καὶ αἰαδύμενα, τ' γινώμην ὀπίσθως ἀπά-
σης, οὕτως ἔχον ἀτρέμα τὴν ψυχὴν ἀείρων· εἰ δ' μὴ, δότεν,
ὡς περὶ πασῶν ἀτρέμα μὴ διωαμῶν, οὐ δόρυ καὶ ζῆφος,
ἀλλὰ πλάσθην καὶ σφῆραν, ὡς περὶ ὁ θεὸς τὸν νάρθηκα τοῖς
μεθύουσι ἐπεχέρισε χροφῶτατον βέλος, καὶ μαλακώτατον
ἀμυθῆιον, ὅπως ἐπεὶ τὰ χεῖρα παύσει, ἡκιστα βλάπτωσι.
δεῖ γὰρ γελῶντα τὰ σφάλματα τοῖς μεθύουσι ποιεῖν, ὅσα οἱ
κτερεῖ καὶ τραγικῆ καὶ μεγάλας ἀποτῶν εἰς ἔχοντα. καὶ
μὲν ὅπερ ὅστιν μέγιστον ἐστὶ τῶν μεγίστων σκελεσι, τὸν
μὲν εἰδῶν τὸν καὶ πρὸς ἀπειρον, ἔπειτα τοῖς φερίοι,
καὶ τῶν ἐμπεύρων ἀκούειν, ἀφαιρείται τοῖς μεθύουσιν ὁ οἶνος·

parandi, nō miserandi aut tragici, magna sive trahentes fecū calamitates. Porro autē q, summū est, vt in consulta-
tione de maximis rebus imprudēs atq; rerū imperit' prudētes sequatur, & peritis asseriat: hoc vinū ebriis adimit,

A Inter vinum deliberare, non minus Gracum
fuisse quam Persicum.

Questio nona.

IN cena quam nobis Nicostratus prębebat, dis-
putabamus de argumento, quod Athenienses
erant in concione tractaturi. Et cum quidam
diceret nos Persicum sequi morem, qui consulta-
remus inter pocula: excipiens verba eius Glau-
cias, Qui magis, inquit, Persicum, quam Gręcum?
fuit vero Gręcus qui dixit,

Consilium melius capiētur ventre repleto.
Gręcis quoque cum Agamemnone Ilium obfi-
dentibus, dum ederent ac biberent, cepit
B Consilium sapiens primus tum texere Nestor:
cum quidem hac ipsa de causa autor regi fuisset,
vt præstantissimos ad conuiuium inuitaret.

Tu carnem senibus præbe, --
Collectis multis, qui consulet optima pare.
Itaq; etiam Gręcia, quę plurimis vsa est bonorum
institutorum generibus, & maxime à prisca gente
vsurpatis, in vino eorum collocavit primordia.
Nam quę apud Cretenses Andrea, quasi virilia,
apud Spartanos Phiditia, quasi Frugalia, quōdam
erant, loco arcanorum conciliorum & confessus
optimatum fuerunt. sicut, puto, etiam quod hic
C est Prytaneum, & Thesmothesion. neque pro-
cul hinc abest nocturnus apud Platonem con-
uentus præcipuorum ac reipub. gerendę gnarif-
simorum virorum, in quem res maximę & deli-
berationem requirentes arduam reiiciuntur. Qui
autem vltimo

Mercurio libant, cum iam dare corpora somno
Est animus,
nonne coniungunt cum vino rationem: quando
vt præfenti & vna dispicienti prudentissimo deo
vota faciunt iam discessuri. Antiquissimi vero i-
psum Bacchum, tanquam nihil Mercurii egentē,
Eubulen (hoc est bonum consiliarium) & eius gra-
tia noctem Euphronem, quasi prudentię aptam,
appellauerunt.

Rectene fecerint, qui inter pocula deliberauerunt.
Questio decima.

HÆC cum Glaucias disseruisset, cęsuimus tur-
bulentis istas disputationes satis cōmode se-
datis esse: quę vt eo magis obliuione cōtereren-
tur, Nicostratus quæstionem in medium propo-
nens ita locutus est. Antehac institutum istud mi-
hi non magnę fuit curę, vt qui id pro Persico ha-
berem. nunc quia deprehensum est Gręcum esse,
ratione videtur opus habere, qua defendatur ab
euidente absurditate. Etenim ratio tanquam o-
culus in humido quod fluctuet, agitare sese commo-
de nequit, estq; inefficax. tum quidquid molestū
nobis est, id quasi reptilia a sole, exagitatū vndi-
que & sese proferens, iudicium animi facit lubri-
cum & inconlans. Itaq; sicut lectus bibentib. quā
fella est commodior, quia corpus continet ille, &
omnis motionis vacuum præstat: ita maxime con-
ducit animā in quiete seruare: aut si id fieri nequit,
sicut pueris vbi quiescere nō possunt, neq; hastam
neq; gladium porrigemus, sed crepitaculum vel
pilam. quomodo etiā Bacchus ferulam ebriis tra-
didit, leuissimum telum, & mollissimum defen-
sionis instrumentū, vt cum celerrime feriant, quam-
minimum lædant. Ridelicet, errores ebriis sunt
parandi, nō miserandi aut tragici, magna sive trahentes fecū calamitates. Porro autē q, summū est, vt in consulta-
tione de maximis rebus imprudēs atq; rerū imperit' prudētes sequatur, & peritis asseriat: hoc vinū ebriis adimit,

ideoq; Plato etiam vino nomen ait factū οἶνος, quia efficit vt qui bibunt sapere se putēt, οἷοσθε νοῦν ἔχειν. Nam neq; nobilis, neq; pulcher, neq; diues quisquā bibentium sibi ita videtur, etiam si videatur, vt prudentem sese opinatur. Atq; hinc est quod vinum loquaces facit, intempestiuamque garrulitate & animi elatione, præire autoritate omnibus volente, implet. quasi vero nostrum iam sit non audire, sed audiri potius: non sequi, sed ducere. Verum hæc quidem facile quis collegerit, cum sint manifesta. Audiamus tamen si quis contrariam tueri sententiam velit siue iuniorum siue seniorum. Tum insidiosè omnino & sophistice frater noster: An, inquit, existimas quenquam in hoc articulo temporis reperire posse rationes ad hanc quæstionem probabiles? Et cum Nicostratus diceret, omnino se arbitrari in præsentia tot hominum qui & litteras humaniores & vinum amarent, fieri posse: renidens frater: Tu vero, ait, censes tandem te satis ad nos hac de re differuisse, ad civilem autem actionem deliberandam ineptum à vino esse redditum? an hoc non magis perinde est, ac si quis putet bibentem oculis bene cernere, interim compellantes non exaudire, auribus percipere tamen exacte sonos cantorum ac tibicinum? Nam sicut verisimile est sensum ad vtilia potius quam ad elegantia conuerti: ita etiam cogitationes. Neque ducar ego admiratione, si vino occupatum aliquid rerum philosophicarum subterfugiat animum. sed eundem ad considerationes rerum agendarum auocatum colligere se, & prudentia augeri probabile est. Ita Philippus cum Charone per ebrietatem multa nugaretur, effectusque ridiculus: simul atque de pace & fœdere ei oblata est mentio, vultum composuit, supercilia contraxit, eiectisque animo vagis & lasciuis motibus, admodum bene deliberatum ac sobrium Atheniensibus responsum dedit. Sane aliud est bibere, aliud inebriari: & qui ita abbibunt, vt iam delirent, eos censemus debere dormitum se conferre. Viri autem cordati non est quod metuemus ne, si largius sese potu inuident, ac conuiuium protrahant, rationis aut peritiæ suæ detrimentum patiantur, cum histriones aut citharistæ superueniunt. nihilo enim deterius in cōuiuio, quā in theatris se gerent. quippe peritia insita, corpus quoque suis actionibus integrum, ac motus animi recte comitans præstat. Multis quoque proteruitatem, qua audacia adiuuari solet, merum inserit, non impudentem eam neque immodicam, sed gratiosam & probabilem. Sic etiam Æschylus fertur potus suas scripsisse tragedias, omnesque eas Bacchi fuisse: secus quam Gorgias, qui vnum de Æschyli dramatis maximum, (quod inscribitur Septem ad Thebas) Martis fetum dixit. Nam cum, vt Plato ait, vinum vna cum animo corpus calefaciat, agile reddit hoc, meatusq; perrumpit, visis cum audacia iunctis, sermonemque propriis. Nonnulli enim ingenio ad inueniendum apto, sed dum sobrii sunt minus audaci & quasi concreto. quando ad pocula ventum est, thuris in morem à calore correpti exhalant. Enimvero metum, quo nulla alia res magis impedimento est consultantibus, vinum profligat: multas etiam alias adfectiones illiberales & d. generes extinguit: & malignitatem ac simultates tanquā duplices animi (vt ille ait) plicas explicat: ac verbis omnes vtri-

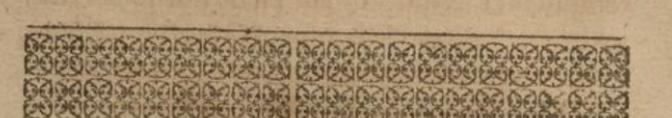
A ὥστε καὶ πινόμενα ἡμέρας φησὶν ὁ Πλάτων, ὅτι οἰεσθαι νοῦν ἔχειν ποιεῖ τοὺς πινόντας. οὔτε γὰρ ἐλλόγιμος οὔτε καλός, ὅτε πλοῖσιος οὕτως οἰεταί (καὶ ὡς οἰόμενος εἶ) τῶν πινόντων ἕκαστος, ὡς φησὶν ἰσοκράτης. δὲ καὶ πολὺ φωνος ὁ οἶνος ἐστὶ, καὶ λαλιὰς ἀκέραιον καὶ φρονήματα πρὸς ἡγεμονικὸν καὶ κατὰ πῆλησιν, ὡς οὐκ ἀκέραιον ἀλλ' ἀκέραιον μάλλον ἡμῖν, καὶ ἀγνὸν οὐχ ἔπεισθαι πρὸς ἄλλον. Ἀλλὰ γὰρ (ἔφη) τὰ μὲν εἰς τὸ πρᾶξιως αὐτὸς σωματάρχης δὴ λαγὺν ἐστὶ τὸ δὲ σωματῶν ἀκέραιον, εἴ τις ἢ νέος πρὸς ἄλλον ἢ πρὸς αὐτὸν ἐστὶ. ἑπιβούλως δὲ πάντων καὶ σοφιστικῶς ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν, Οἷοι γὰρ αὐτὸν (ἔφη) πῶς τοὺς ἐνδεχομένους λόγους εἶπεν, ἐν τῷ παρὲν πικρῶ πρὸς τὸ πρὸς ἄλλον, τῶν δὲ Νικιστράτου πάντων φησάντος οἰεσθαι, πρὸς τῶν φιλολόγων καὶ φιλοσόφων παρὲν τῶν, ἔσονται ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἐκείνος, εἶτα (ἔφη) πρὸς τῶν μὲν οἷον καὶ σαυτοῦ ἰκτινὰς αὐτὸν εἶπεν πρὸς ἡμᾶς, πρὸς δὲ πρὸς ἡμᾶς καὶ πολιτικῶν σκέψιν ἀπέτως ἔχειν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τὸν οἶνον; ἢ τὸ τοιοῦτον ἐστὶ; τὰ νομίζουσι ὅτι τῶν οἷων ὁ πίνων οὐκ εἰ μεταβλέπει, αὐτὸς δὲ τοὺς αἰσθητικῶν τῶν ἐπιτηδεύοντων καὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ γινώσκων, τῶν δὲ ἀδόντων καὶ αἰσθητικῶν ἀκέραιος ἀκέραιος. ὡς γὰρ ἐν ταῦτα μάλλον εἰκὸς ἐστὶ τῶν γλαυράων τὰ χροιά δὲ πῶς αἰσθητικῶν ἐπιτηδεύειν, οὕτως καὶ τῶν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ. οὐ γὰρ μάταιον δὲ αὐτὸν τῶν φιλοσόφων καὶ πρὸς ἄλλον ἐκφύγει πᾶσιν. εἰς δὲ πρὸς ἡμᾶς σκέψιν ἀκέραιον, πικρῶν καὶ σαυτοῦ ἐστὶ, ὅφρ᾽ ἔφρονεν εἰκὸς ἐστὶ ὡς ὡς ὁ Φίλιππος ἐπὶ Χαλκιδεῶν πολλὰ ληρᾶν ἔσονται μέγιστος, καὶ κατὰ γέλασος ὦν, ἅμα τὰ πρὸς πρὸς αὐτὸν πρὸς ἑαυτοῦ καὶ εἰρήνης λόγους, ἔφη τὸ πρὸς ἑαυτοῦ, καὶ συνήγαγε τὰς ὀφείδας, καὶ ὁ ῥομβάδες καὶ ἀκέραιον ἐκπέσασα. ὁ μάλλα βεβουλημένον καὶ νήφουσαν ἔδωκε τοῖς Ἀθηναίοις ἀποκρίσιν. καὶ τοὶ οἱ πίνουσι τὸ μέγιστον ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, καὶ τοὺς μέγιστους ὡς τε ληρᾶν, οἰόμεθα δεῖν ἀπὸ τῶν κατεύδειν οἶνον δὲ χροιά οἷον ἐπιπλέον καὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, ἄλλως νοῦν ἔχοντες ἀνδρας, οὐκ ἄξιον δεδέναι μὴ σφαλασὶ τὰ λογισμῶν, καὶ τὴν μπειρία ἀποβάλλωσιν, ὁρῶντες ὀρχησᾶς τε καὶ κηθαισᾶς ὁστέν π χεῖρον ἐν συμποσίοις ἢ πρὸς πρὸς ἑαυτοῦ, ἢ γὰρ ἐμπειρία παρὸς αὐτὸν καὶ τὸ σῶμα τῶν ἐπιτηδεύοντων ὀρθοῦν παρὸς αὐτὸν, καὶ συγκινούμενον ἀσφαλῶς. πολλοῖς δὲ ἰταμότητα γαρσοῖς συμπερὸν ὁ ἀκέραιος, ὁστέν βδελυρῶν ὁστέν ἀκέραιον, ἀλλ' ἄλλοι καὶ πικρῶν πρὸς ἑαυτοῦ. ὡς ὡς καὶ τὸν Αἰσθητικῶν ἰσοκράτους τρεῖς ἡμέρας ἐμπίνοντα ποιεῖν, καὶ οὐχ ὡς Γοργίας εἶπεν, ἐν τῶν δραματικῶν αὐτὸν μέγιστον Ἀρεως εἶ) πῶς ἐπὶ τὸ ὅτι ὅτι, ἀλλὰ πρὸς τὸ Διονύσου. θερμότης γὰρ ὦν (καὶ τὸν Πλάτωνα) τῆς ψυχῆς μετὰ τὸ σῶμα τὸ οἶνος, ὁστέν ὁ σῶμα ποιεῖ, καὶ πρὸς ἑαυτοῦ φαισῶν ἐφελκόμενον μετὰ τὸν ἄρρῶν τὸν λόγον. ἐνοιοὶ γὰρ ἀρετικῶν φύσιν ἔχοντες, ἐν δὲ τῶν νήφειν ἀπολυτέραν καὶ πεπηγῶν, ὁστέν εἰς τὸ πίνειν ἔλθωσιν, ὡς ὡς ὁ λιβαριώτης, ἔσονται θερμότητος ἀναθυμῶνται. τὸν δὲ δὴ φῶσιν ὁστέν ἢ τὸν ἐμποδῶν ὅτι βουλομένων ἔξελαύνει, καὶ πολλὰ τῶν ἄλλων παθῶν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ καὶ ἀγνή καὶ ἀσθένεισι, καὶ τὸ κακῆδες καὶ τὸ ὑπολογῶν ὡς ὡς πῶς διπλοῖς ἀναπαύσει τῆς ψυχῆς, καὶ πρὸς ἑαυτοῦ καὶ πᾶσι ποιεῖ κατὰ φαισῶν ἐν τοῖς λόγοις. ἐστὶ δὲ παρρησίας καὶ δι' αὐτὸν ἀληθείας γονιμότητος.

ἢς μὴ παρούσης, ὁδὸν ἐμπειρίας ὁδὸν ἀγχυνοῖας ὀφέλεις, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐπιπονησάντων μάλλον κατὰ τὸν ἥκρον πρῶτον ἐπιβέβωτος καὶ πανουργῶς ὁ παρρησιαστικὸς. ὁδὸν οὖν δεῖ δεδιέναι κινουμένων τὰ παρρησιαστικῶν οἶνον. κινεῖ γὰρ καὶ τὰ φαυλοτάτα, πλὴν ἐν τοῖς κακίοις, ὧν ὁδὸν ποτε νήφει ὁ βασιλευστικὸς. ἀλλ' ὡς τὰ χυρῆα Θεόφραστος εἰώθη καλεῖν ἀοινα συμποσία, οὕτως αἰνοῦσιν αἰεὶ μέθη καὶ σκυδερπητῆς τῶν ἀπαυδύτων ἐνοικεῖ ψυχῆς, ἐπιπαρομομένη ὑπὸ ὀργῆς πινος ἢ δεσμεύσεως, ἢ φιλονεικίας, ἢ ἀειθέλειας. ὧν ὁ οἶνος ἀμβλυώων τὰ πολλὰ μάλλον ἢ παροξυώων, καὶ ἀφρονῶς ὁδὸν ἠλιθίας, ἀλλ' ἀπλῆς ποίης καὶ πρῶτον, ὁδὸν παρομοιωτικῆς καὶ συμφέροντος, ἀλλὰ καὶ παρομοιωτικῆς. οἱ δὲ τῶν πρῶτον δυνάμει, καὶ φρόνησιν ἠγέμενοι τῶν ψευδοδουλοῦν καὶ ἀειθέλειαι, εἰκότως ἀβελτέρως ἀποφάνεσθαι τὴν οἶνον λέγοντας ἀφελῶς καὶ ἀδόλως ὁ φανόμοιος. τοῦ ἀπαιτίου δὲ οἱ παλαιῶν τῶν θεῶν, ἐλθέμενοι καὶ λύσον ἐκάλουν, καὶ μηδικῆς πολλῆς ἔχον ἠγούνο μοίρα, καὶ εἶπε ὁ βακχισμὸν καὶ μαριαδες, ὡς τὸν Εὐριπίδης εἶπεν, ἀλλ' ὅτι ὁ δολοφρεπὴς καὶ ἀειθεὶς καὶ ἀπαιτίου δόξων καὶ ἀπολύων τῆς ψυχῆς, ἀληθεία καὶ παρρησία χρῆσθαι τῶν ἀλλήλους δίδωσιν.

A quibus absentibus nihil peritia, nihil iudicii solertia prodest. Sed multi vino obsecuentes potius proclare consulunt, quam suam sententiam insidiosè & vafre occultent. Nulla ergo causa est, cur vinum formidemus, quia motus animi concitet. neque enim deterrimos excitat, nisi in pessimis, quorum nunquam est sobria consultatrix animi facultas. sed sicut Theophrastus solebat cotrinas appellare, ebrietas vini experta & tristis inhabitat in animis ineruditorum, perturbata ab ira aliqua, aut malevolentia, aut contendentis libidine aut illiberalitate. quorum vitiorum pleraque retundens magis quam acuens vini usus, non stultos aut futiles redigit, sed callidos: non utilium negligentes, sed honesto intentos. Qui vero veritatem pro calliditate, & vanitatem illiberalitatemque pro prudentia usurpant, par est ut pro fatuis etiam censeant eos qui in vino simpliciter ac absque dolo suam exponunt sententiam. Contra antiqui Bacchum Liberi & Lysii seu Solutoris nominibus adfecerunt, & ei vaticinandi magnam adscripserunt facultatem. non, quod Euripides dixit, ob debacchationes & furores: sed quod feruilem metum & infidelitatem eximens, eaque animum liberans, homines inter se veritate dicendique libertate uti doceat.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ὀκτῶν.

PLVTARCHI SYMPOSIACON, id est, Coniuiualium disputationum, Liber octauus.

Περὶ ἡμερῶν ἐν αἷς γαστρίαισιν πίνες τῶν ἐπιπονησάντων. ὧ καὶ τῆς δευτέρας ἐκ τῶν ἡμετέρας. Πρόβλημα α'.

D De diebus illustrium quorundam virorum natalibus: simulq; de his, quos dii genuisse dicuntur. Quæstio prima.

Γ φιλοσοφία, ὡς Σόσιος Σενεκίων, ἐκ τῶν συμποσίων ἐκβάλλοντες ἐπὶ τὸ ποιῶσαι τοῖς ὁφείτως ἀγαθῶν, ἀλλὰ χεῖρον, ὅσα λύγρου μὲν ἀρτέντος, οἱ μέτεροι καὶ σφραγιστοὶ ὁδὸν ἐσονται κακίοις, ὁ ἀειθεῖς δὲ βλέπειν ἀλλήλους μείζον ἔχοντες ἀμειβίας δὲ δὴ καὶ ἀμουσίας σὺν οἶνον παρούσης, ὁδὸν ὁ δὲ Ἄθωνας ὁ χρυσοῦς λύγρος ἐκείνος δὲ χρῆσθαι αὐτὸν καὶ ἰσχυροῦς. σιωπῶντας μὲν γὰρ ἐμπύπασσασθαι μετ' ἀλλήλων, καμνῆσαι δὲ καὶ ἴσως ἀδύνατον. ὁ δὲ λόγος μὲν ἀπολείπων ἐν συμποσίων, ὁ δὲ τεταγμένως χρῆσθαι λόγῳ καὶ ὠφελίμως, καὶ παρομοιωτικῶς, πολὺ γρηγορώτερος ὅτι τὸ πίνειν μὲν οἶνον δὲ καὶ πρῶτον τὴν δὲ φρονουμένην, ἀκραιφνῶς τῶν οἶνον αὐτοῖς ἐκχέοντες, καὶ τῶν ἀνιδυνοῦν καὶ ἀκαταρτων τῶν ἀπιδυνοῦν. ἔτε γὰρ ποτὸν ὁδὸν, ἔτε ἐδέσθον, ἔτε ἀνιδεῖν καὶ βλαβερόν ὅτι μὴ θεράπευται ὅν παρομοιωτικῶς, ὡς λόγος καὶ ἀκαταρτων καὶ ἀνοήτως ἐν συμποσίων παρομοιωτικῶς. τῶν γὰρ μέτεροι οἱ λειδορῶντες φιλόσοφοι λήρησιν παρομοιωτικῶς ἀποκαταλείπει. ὁ δὲ ληρεῖν ὁδὸν ὅτιν ἄλλ' ἢ λόγῳ κενῶ χρῆσθαι καὶ φλυαρώδει. λαλιας δὲ ἀπάκτου καὶ φλυαρίας εἰς ἀκραιφνῶς ἐμπεσοῦσης, ὕβρις καὶ παρομοιωτικῶς τέλος ἀμουσιάζοντες καὶ ἀκαταρτων. οὐ φαύλως οὖν καὶ παρ' ἡμῶν ἐν τοῖς ἀγχυνοῖς

Vi philosophiam è conuiuiis eiciunt, Sossi Senecio, non idem, sed peius agunt quam qui lumèn inde tollūt. Nam lucerna sublata, modesti ac pudici homines nihilo fient deteriores: quippe qui pluris faciant mutuo se reuereri, quam inuicem videre. At ubi incititia & bonarum artium imperitia ad vinum accedunt, iam ne aurea quidem illa Mineræ lucerna modestum gratiosumque effecerit conuiuium. Ut enim homines qui conuenerunt silentes cibo impleantur, nimis quam est porcorum mori affine, atque haud scio an etiam fieri nequeat. Qui vero sermonem in conuiuio relinquit, ordinem & utilitatem colloquii inde excludens: multo est ineptior, quam si quis velit conuiuas semper edere & bibere, vinum autem iis merum infundat, cibumque inconditum & immundum apponat. Nullus quippe cibus, nullus potus non quo conuenit modo apparatus, ita infuauis, ita noxius est, ut sermo intempestiue & stulte in conuiuiis circumuagatus. Equidem philosophi ebrietatem vituperantes, delirationem è vino obortam appellant. quid autem est delirare, quam inani & nugaci oratione uti? & cum garrulitas in composita ac nugæ vino accedat, finis incititissimus ingratiſsimusque sequitur contumeliæ & bacchatio. Non itaque inepte apud nos Agrionis